

Γιατί απορρίπτουμε τον Χριστιανισμό

«**Ανέγνω, έγνω, κατέγνω**» («Εμελέτησα, εγνώρισα, απέρριψα»).

Αυτοκράτορας Ιουλιανός

Ο μέγας Γερμανός διανοητής και φιλόσοφος, θαυμαστής του Ελληνικού Πολιτισμού ο **ελληνίζων Friedrich Nietzsche**, στο «*Werke in drei Bänden*», (hg. von K. Schlechta, I I, 1914, Seite 1234), γράφει (μετάφραση):

«Καταδικάζω τον Χριστιανισμό.

Απαγγέλλω κατά της χριστιανικής Εκκλησίας την εσχάτη όλων των κατηγοριών.

Τον θεωρώ ως την μεγαλύτερη διαφθορά ...

**Μετέβαλε κάθε αξία σε απαξία,
κάθε αλήθεια σε ψέμα,
καθετί έντιμο σε αχρειότητα.**

**Τον θεωρώ ως την μεγαλύτερη κατάρα και διαστροφή,
το μεγαλύτερο εκδικητικό ένστικτο,**

**που προκειμένου να επιβληθεί χρησιμοποίησε κάθε μηχανορραφία
και υποχθόνιο μέσο,**

δεν εδίστασε μπροστά σε καμιά μικροπρέπεια. -

Τον ονομάζω το ανεξίτηλο στίγμα της ανθρωπότητας...».

Αυτά τα συμπεράσματα τού **Nietzsche** περί Χριστιανισμού που αλλού τον κατονομάζει φοβερότερη ασθένεια και παρά φύση πειθαρχία, τα έχουν διατυπώσει ίδια ή πιο emphaticά πολλοί και διάφοροι ανεξάρτητοι ερευνητές σε διάφορους τόπους και χρόνους!

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Μια φορά στην παραλία του Αγίου Παντελεήμονος του χωριού Καταπόλων της ιδιαίτερας μου πατρίδος, της νήσου Αμοργού, ένα καλοκαιρινό μεσημέρι του 1982, παρακολουθούσα την λογομαχία του φίλου μου ΚΚ, με τον γνωστό του ΓΑ, ο οποίος ήταν της προσκολλησέως στην παρέα του φίλου μου. Ο ΚΚ ήταν (και είναι) δεινός

φιλόσοφος παγκοσμίου ακτινοβολίας, άπιστος, άθρησκος, άθεος. Ο ΓΑ ήταν δικηγόρος και Χριστιανός του «πίστευε και μη ερεύνα», ως συνήθως, δηλαδή δεν είχε διαβάσει ουσιαστικά τίποτα από χριστιανική θρησκεία ή περί αυτής· ήταν πλήρως ανεξέταστος και βασιζόταν μόνο σε ό,τι έτυχε να ακούσει από άλλους Χριστιανούς, στις εκκλησίες, στις οποίες όμως πήγαινε σπανίως, και στην κατευθυνόμενη γνώση του δημοτικού σχολείου και του τότε εξαταξίου γυμνασίου. Η λογομαχία επικεντρώθηκε στη θρησκευτική πίστη γενικώς και ειδικώς στην πίστη στον Χριστιανισμό.

Ο ΚΚ ξόδεψε πολύ χρόνο να επιχειρηματολογεί εναντίον της θρησκευτικής πίστεως γενικώς και να ρωτά τον ΓΑ διάφορες ερωτήσεις, άλλες γενικές και άλλες ειδικές, για να του δώσει να καταλάβει τους λόγους για τους οποίους πίστευε γενικώς και στην συγκεκριμένη θρησκεία του Χριστιανισμού ιδιαιτέρως. Περιττό να προσθέσω ότι κάθε απάντηση του ΓΑ συνοδευόταν από κάποια αντίρρηση ή αντεπιχείρημα του ΚΚ. Σε μια στιγμή όμως ο ΓΑ ρωτά τον ΚΚ: «Εγώ τόση ώρα σου εξηγώ και σου απαντώ γιατί πιστεύω. Τώρα εξήγησέ μου, εσύ γιατί δεν πιστεύεις;».

Θα περίμενε κανείς μια μακροσκελή απάντηση· αλλά ήταν πολύ σύντομη και απλή: «Διότι δεν υπάρχουν αποδείξεις όλων αυτών που εσύ διατείνεσαι για να τα πιστέψω». Όπως ακριβώς μια άλλη φορά ένας άλλος γνωστός μου, ο ΑΑ, μου εδικαιλόγησε την απιστία του προς τον Χριστιανισμό με το εξής και μόνο: «Ήλθε κάποιος στη γη και μας είπε (ή άλλοι μας το σερβίρανε) ότι αυτός είναι ο Θεός (εννοώντας τον Ιησού Χριστό) και 'μεις πρέπει να το χάψουμε;». Τόσο απλό, τόσο λίγο! Αυτό αρκούσε για να μην πιστεύει και ο ΑΑ, και ο ΚΚ, όπως ακριβώς κάνει κάθε σκεπτικιστής. Έχω συναντήσει πολλούς οι οποίοι κλείνουν τόσο σύντομα και τόσο ικανοποιητικά γι' αυτούς το όλο ζήτημα!

Βέβαια, ο φιλόσοφος ΚΚ ήξερε ότι κυριολεκτικά η απάντησή του είχε κάποιο λογικό σφάλμα στη διατύπωση. Όταν έχεις επαρκείς αποδείξεις για κάτι, τότε οι αποδείξεις αυτές θέτουν αυτό το κάτι εντός του πεδίου της γνώσεως και όχι της πίστεως και προπαντός της θρησκευτικής. Στην θρησκευτική πίστη ουσιαστικά ισχύει το πίστευε και μη ερεύνα, χωρίς να ζητάς αποδείξεις. Μόλις αποκτήσεις δεκτές αποδείξεις ή εμπειρία, τότε έχεις γνώση και η πίστη είναι περιττή ως παραπανίσια. Ο σκεπτικιστής λοιπόν ενδιαφέρεται για τη γνώση του «**κάτι**» και όχι για την πίστη σε «**κάτι**».

Έτσι ο ΚΚ, ως δεινός γνώστης της αναλυτικής φιλοσοφίας, διευκρίνισε ευθύς

αμέσως ότι με αυτή την απάντηση εννοούσε ακριβώς πως αυτόν τον ενδιέφερε η γνώση και όχι η πίστη. Θέλω να γνωρίζω και όχι να πιστεύω! Αλλιώς με το να πιστεύω, μπορώ να πιστεύω ως αλήθεια και πραγματικότητα ό,τι θέλω και ό,τι μου αρέσει, ακόμα και τα παραμύθια της Χαλιμάς! Δεν υπάρχει κανένας εμπειρικός ή επιστημονικός τρόπος για να διαψευσθεί η πίστη μου οπότε είμαι ασφαλής. Αλλά αν αυτό που πιστεύω ισχύει στην πραγματικότητα ή όχι είναι άλλο θέμα! Το να πιστεύω ότι κάτι είναι «έτσι και έτσι» δεν σημαίνει καλά και σώνει ότι στην πραγματικότητα έτσι είναι. Αν δεν ξέρω κάτι, τότε το καλλίτερο που έχω να κάνω είναι να αποδεχθώ την άγνοιά μου και να επαναπαυτώ με αυτήν. Οπότε όταν δεν ξέρω κάτι, ομολογώ την άγνοιά μου ευθαρσώς και παραμένω μ' αυτήν μέχρι ότου και αν ποτέ γνωρίσω, και δεν μου χρειάζεται να κάνω το υπερβατικό άλμα σύμφωνα με το οποίο λέγω: «επειδή δεν το ξέρω το Α, τότε εγώ θα πιστεύω ότι εκείνο ή το άλλο ισχύει όσον αφορά το Α». Το «δεν ξέρω», «δεν γνωρίζω», «αγνοώ την απάντηση» είναι σ' αυτές τις περιπτώσεις οι μόνες ειλικρινείς και θεμιτές απαντήσεις που μπορούμε να δώσουμε σε θεμιτές ερωτήσεις, των οποίων οι απαντήσεις παραμένουν άγνωστες.

Αυτή ήταν ουσιαστικά και η ιδέα της επιχειρηματολογίας του μεγάλου Άγγλου διανοητή και φιλοσόφου Bertrand Russell, προδρόμου της αναλυτικής φιλοσοφίας, όταν σε μια ομιλία του, στις 6 Μαρτίου 1927 στο Battersea Town Hall του Λονδίνου, εκλήθη να εξηγήσει στο ακροατήριο γιατί δεν ήταν Χριστιανός. (Αυτή η ομιλία έχει εκδοθεί στο βιβλίο με τίτλο: *"Why I am not a Christian"*, που έχει μεταφραστεί και εκδοθεί στα Ελληνικά με τίτλο «Γιατί δεν είμαι Χριστιανός», εντός του συλλογικού βιβλίου «Τι Πιστεύω», Εκδόσεις Αρσενίδη.)

Πέραν όμως αυτής της γενικής φιλοσοφικής ιδέας και στάσεως έναντι της θρησκευτικής πίστεως, η οποία εφαρμόζεται το ίδιο για κάθε θρησκεία και όχι μόνο για τον Χριστιανισμό, ο Russell καταρρίπτει λογικώς και φιλοσοφικώς και ένα προς ένα τα επιχειρήματα-σοφίσματα περί υπάρξεως θεού δημιουργού, τα οποία είχαν προταθεί κυρίως από τον Ιερό Αυγουστίνο, τον Θωμά Ακυϊνάτη, την Καθολική Εκκλησία, τον Γερμανό μεταφυσικό φιλόσοφο Ιμμάνουελ Καντ, τον αρχιεπίσκοπο Anselm της Canterbury, κ. ά. Αυτά τα **ψευδοεπιχειρήματα** μάς τα σερβίρουν συχνά-πυκνά όλοι ανεξαιρέτως οι επιτήδριοι όλων των θρησκειών και αιρέσεων που βασίζονται σε θεό δημιουργό. Πρόκειται για βλακωδέστατες σοφιστείες!

Όλα αυτά τα δήθεν αποδεικτικά επιχειρήματα, – της πρώτης αιτίας, του τελείου σχεδίου, της οντολογίας, της τελεολογίας, της δικαιοσύνης, της ηθικής, της συνει-

δήσεως, κλπ. – έχουν εμφανή λογικά και υπερβατικά άλματα και επιδέχονται και άλλες δικαιολογήσεις πέραν της αυθαίρετου δικαιολογίας ότι κάποιος θεός θέλησε και τα κανόνισε έτσι. Μερικά έχουν και εσφαλμένες ή μη ελέγξιμες αυθαίρετες προϋποθέσεις. Συνεπώς δεν αποδεικνύουν τίποτα και όλοι οι αντικειμενικοί φιλόσοφοι και οι ειδικοί της Μαθηματικής Λογικής τα έχουν εξαρθρώσει. (Εκτός από το βιβλίο του Russell, *Why I am not a Christian*, βλέπε π. χ., και το εξαιρετικό βιβλίο του Michael Martin (editor), *The Cambridge Companion to Atheism*, Cambridge University Press, 2007, κεφάλαια 5 και 9-12, κ. ά.). Πολλοί έχουν μάθει από την κοινωνία να τα παραδέχονται ως εύλογα και τους αρέσει απλούστατα να τα δικαιολογούν ως δεδομένα εκ θεού. Έτσι μ' αυτή την εύκολη και απλοϊκή απάντηση δεν βασανίζουν καθόλου το κεφάλι τους και έληξε το ζήτημα! Είναι μια απλοϊκή απάντηση που ο καθένας μπορεί να προφέρει χωρίς καμία σκέψη και που «απαντά τα πάντα» αμέσως, χωρίς βάσανα και χωρίς ελεγχιμότητα! Έτσι σ' αυτήν την περίπτωση έχουμε να κάνουμε με αυθαίρετες μη ελέγξιμες παραδοχές και τίποτα παραπάνω. Όμως η έρευνα και η πραγματικότητα χρειάζονται βάσανα και κούραση και είναι ελέγξιμες· δεν είναι απλά πράγματα για τον σύντομο βίο και πεπερασμένο νου του ανθρώπου, κλπ!

Αλλά και σαν αξιώματα να τα δούμε και να τα παραδεχθούμε, οδηγούν το πολύ-πολύ στον Θεϊσμό και όχι στον Χριστιανισμό ή τον Μουσουλμανισμό ή τον Εβραϊσμό, κλπ. Πέραν του Θεϊσμού δεν έπεται απολύτως καμιά απ' αυτές τις θρησκείες βάσει αυτών των αξιωμάτων. Άλλο το να λες ότι πιστεύω σ' έναν ακαθόριστο Θεό ως ανωτέρα δύναμη που έφτιαξε τα πάντα όσο καλλίτερα μπορούσε κλπ., και άλλο το να λες ότι ο Θεός στον οποίον πιστεύω είναι καλά και σώνει ο Γιαχβέχ, η Αγία Τριάς, ο Αλλάχ, κλπ. Πλην όμως οι ανειλικρινείς και πονηροί οπαδοί αυτών των θρησκειών χρησιμοποιούν αυτά τα ψευδοεπιχειρήματα για να εδραιώσουν και να δικαιολογήσουν την δική τους θρησκεία και πίστη, κάνοντας έτσι άλλο ένα παράλογο άλμα που θα το αποκαλούσαμε «άλμα αλμάτων»! Ο Χριστιανός π. χ., δεν λέγει απλώς: «Πιστεύω εις έναν Θεόν Πατέρα Παντοκράτορα, ...», αλλά λέγει ότι αυτός ο ένας Θεός Πατέρας Παντοκράτορας, στον οποίον πιστεύει, είναι οπωσδήποτε, και εδώ κάνει το «άλμα αλμάτων», η Αγία Τριάς – Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα – εκ πηγών Ισραήλ και επομένως ο Γιαχβέχ του Αβραάμ και του Μωυσέως. (Πάλι καλά που δεν βγήκε Αγία Τετράς αφού $2 \times 2 = 4!$). Ο Μουσουλμάνος πάλι θα ισχυριστεί ότι ο Θεός αυτός είναι οπωσδήποτε ο Αλλάχ που στην ουσία είναι ο Εβραϊκός Γιαχβέχ, κ. ο. κ.

Ο Russell όμως δεν σταμάτησε μέχρι εκεί. Θέλησε να υποδείξει και μερικά σημεία

παρμένα από τον Χριστιανισμό τον ίδιο, τα οποία αντιβαίνουν προς κάθε έννοια πίστωσης περί θείου ή λογικής. Παρέκαμψε τελείως το ζήτημα της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού, και μίλησε για τον Ιησού Χριστό έτσι όπως τον παρουσιάζουν τα *Ευαγγέλια*, ανεξαρτήτως του αν δεν υπήρχε ή όχι. Μας λέγει λόγου χάρη ότι έχει βρει μερικά σοφά λόγια και ηθικές αρχές στον Ιησού, αλλά δεν τον θεωρεί πιο σοφό ή πιο ηθικό από έναν Σωκράτη, Βούδα, Κομφούκιο και άλλους. Πολλά από τα σοφά και ηθικά λόγια στα οποία αναφέρεται τα είχε ήδη βρει και σε πολλούς άλλους σοφούς πριν τον Ιησού. Όμως, πολλές άλλες ηθικές παραινέσεις του Ιησού ήταν ανεφάρμοστες διότι ήταν ή παράλογες, ή αφύσικες, ή εξωπραγματικές υπερβολές και επομένως δεν ήταν σοφές. Ακόμα προσέθεσε ότι είχε βρει και πολλές ανοησίες τόσο στα λόγια όσο και στα έργα του Ιησού. Λόγου χάρη: Δεν κατάβαλε ποτέ του τί νόημα είχε το να ξεράνει μια συκιά επειδή δεν βρήκε σύκα να φάει, ενώ δεν ήταν ακόμα καιρός των σύκων. Δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί έβαλε τα δαιμόνια μέσα σε χοίρους οι οποίοι τρόμαξαν και πνίγηκαν, ενώ κάλλιστα θα μπορούσε να τα διώξει μακριά σαν παντοδύναμος θεός που υποτίθεται πως ήταν. Κλπ.

Ο Russell δεν επεξετάθη σε πολλά τέτοια σημεία έργων και λόγων του Ιησού, μόνο σε ολίγα. Όσα ανέφερε του άρκεσαν για να μεταδώσει αυτό που ήθελε. Αυτού του είδους τα σημεία λαθών, ανοησιών, βλακειών, βαρβαροτήτων, θηριωδιών, αντιφάσεων, ανηθικότητων, υπερβολών, κλπ στην *Βίβλο* ανέρχονται σε κάπου (7000) επτά χιλιάδες και έχουν καταγραφεί σε καταλόγους της διεθνούς βιβλιογραφίας. Παρ' όλα ταύτα οι Χριστιανοί έχουν θέσει ως δόγμα τους ότι: «*Η Βίβλος είναι βιβλίο θεόπνευστο και εκ τούτου αλάνθαστο!*». Χωρίς αυτό το δόγμα ο Χριστιανισμός κρημνίζεται σαν χάρτινος πύργος! «Πολύ περίεργο...!».

Στο παρόν κείμενο λοιπόν θα ασχοληθούμε με το διατί ιδιαιτέρως απορρίπτομε τον Χριστιανισμό πέραν της γενικής φιλοσοφικής ιδέας και επιχειρήματος του απίστου, αγνωστικιστή και αθέου που περιγράψαμε παραπάνω. Επειδή θέλομε το παρόν άρθρο να είναι μικρού μεγέθους και να μην επεκταθεί, θα υποδείξομε επιγραμματικά όλα τα σημεία εκείνα που πρέπει να λάβει υπ' όψη και να ερευνήσει ο κάθε λογικά και ελεύθερα σκεπτόμενος, ακόμα και ο πιστός που δεν έχει ακόμα υποστεί καθολική αγκύλωση σκέψης και εγκεφαλικών διεργασιών, και θρησκευτικό παραλήρημα από την χριστιανική πίστη και τους Χριστιανούς. Έτσι δεν θα αναφέρομε τις αναφορές από την *Βίβλο (Αγία Γραφή)*, Ιερά Παράδοση και Ιστορία. Όλες υπάρχουν στην διεθνή βιβλιογραφία, σε καταλόγους, σε περιοδικά, σε άρθρα, κλπ. Είναι εύκολο και προσιτό για τον καθένα να ελέγξει αυτά που

αναφέρομε εδώ, αρκεί να ξοδέψει λίγο χρόνο και ίσως να αγοράσει και μερικά βιβλία.

Επειδή πολλοί Χριστιανοί δεν έχουν τελικά τίποτα άλλο να προβάλουν παρά το επιχείρημα των θαυμάτων και των ιδιαίτερων όπως λένε ατομικών εμπειριών και βιωμάτων, έχουμε να τους πούμε τα εξής: (α) Αυτό το επιχείρημα το προβάλουν εξ ίσου όλες οι θρησκείες και όχι μόνον ο Χριστιανισμός. Αν ίσχυε ούτως, τότε όλες οι θρησκείες θα ήταν εξ ίσου σωστές, πράγμα αντιδιαμετρικώς αδύνατο. (β) Πολλά παράξενα, ιδιάζοντα και απροσδόκητα φαινόμενα συμβαίνουν παντού και πάντοτε. Πέραν των συμπτώσεων, τις πιο πολλές φορές κανείς δεν ασχολείται μαζί τους για τους δώσει εξήγηση ή ακόμα μπορεί η εξήγηση να είναι εξαιρετικά δύσκολη για να βρεθεί. Μετά όμως διάφορες θρησκευτικές κλίκες ιδιοποιούνται όλα αυτά τα φαινόμενα και τα παρουσιάζουν ως θαύματα για να αποδεικνύουν την δήθεν ορθότητά τους πλανεύοντας έτσι τους αδαείς, τους ολίγον ευφυείς και απερισκέπτους. (γ) Κύριοι, δεν μπορούμε να πιστεύουμε ότι $2 + 3 = 12$ επειδή αυτός που το ισχυρίζεται μπορεί να περπατά επάνω στα νερά· είτε μπορεί και περπατά επάνω στα νερά είτε όχι το $2 + 3$ ισούται με 5 και όχι με 12. Αλλιώς να παραδεχθείτε ότι δεν δέχεστε την λογική και τότε αν είστε ειλικρινείς και συνεπείς να ζήσετε χωρίς αυτήν και να απολαύσετε τις συνέπειες αυτής της επιλογής σας.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Μερικές θρησκείες ανεξαρτήτως του αν ήταν επιστημονικά αληθείς ή όχι επέφεραν αρκετά θετικά αποτελέσματα στην ανθρώπινη ζωή, κοινωνία και πολιτισμό. Πολλές τέτοιες θρησκείες συμπεριφέρονταν ως κοσμοθεάσεις μάλλον παρά ως αξιωματικές θρησκείες δογματικών και αυθαιρέτων «αληθειών». Διά τούτο, αν εξαιρέσουμε την «πλάνη» τους, συνετέλεσαν στη παραγωγή θετικού έργου διά μέσου της ανθρώπινης ψυχολογίας. Πολλές τέτοιες «θρησκείες» σε διάφορα μέρη του κόσμου, μεταξύ των οποίων και πάνω απ' όλα είναι η Ελλάς, επέτρεπαν να αναπτυχθούν η φιλοσοφία, η ιατρική, η αστρονομία, η ιστορία, και πάσα επιστήμη και τέχνη. Πέραν ολίγων γενικών συμπαντικών αρχών οι οποίες και αυτές είχαν την δυνατότητα να εξελίσσονται κάτω από τις συνεχείς προόδους του πνεύματος και της γνώσεως, διαφωνίες και αιρέσεις εθεωρούντο αυτονόητες και δεν προκαλούσαν κανέναν δισταγμό ή φόβο, πολλώ μάλλον διωγμό.

Αλλά ο Χριστιανισμός ως τέτοια θρησκεία τί έκανε; Κατά την ιστορική διαδρομή του, αν τα βάλομε όλα κάτω, έδρασε θετικά ή αρνητικά πάνω στην ζωή του ανθρώπου και στον ανθρώπινο πολιτισμό; Ο Χριστιανισμός τί αποτελέσματα είχε επά-

νω στις ανθρώπινες δραστηριότητες; Πώς καθοδήγησε και πώς διαπαιδαγώγησε τον κόσμο; Ποιο είναι το καθαρό χρεόγραφο της ιστορίας του; Η απάντηση που τεκμηριώνεται από τα ειδικά σημεία κατά του Χριστιανισμού τα οποία εκτίθενται ευθύς αμέσως, είναι πέρα για πέρα οικτρή και φρικτή.

Κάποιος που δεν ξέρει περισσότερα μπορεί να φέρει ως αντίρρηση έναν κατάλογο ορισμένων ηθικών αρχών, για τις οποίες συνεχώς διατείνονται οι αδαείς Χριστιανοί, όπως π. χ. να κάνεις ελεημοσύνη, να συγχωρείς, να αγαπάς τους πλησίον σου, ο χρυσός κανών, κ. ά. Ο Χριστιανισμός όμως δεν φτιάχτηκε για να μας πει αυτά. Αυτές οι ηθικές αρχές ήταν ήδη γνωστές προτού εμφανισθεί ο Χριστιανισμός ο οποίος απλώς τις επανέλαβε ή μάλλον τις αντέγραψε χωρίς να αναφέρει τις αρχαιότερες πηγές. Ήδη αναφέραμε παραπάνω ότι ο Bertrand Russell έχει καταγγείλει το γεγονός αυτό στην ομιλία του. Αλλά κατά την ιστορική διαδρομή του, προκειμένου να επιτύχει την εδραίωση και το συμφέρον του, ο Χριστιανισμός παρέβη κατά συρροή ακόμα και αυτές τις ηθικές αρχές όπως και κάθε άλλη ηθική αρχή.

ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

A) Θεολογία

- 1. Το μήνυμα του Χριστιανισμού, η θεολογική καταξίωσή του,** είναι ένα ανόητο παραμύθι για να φοβερίζει τα μωρά παιδιά και να καταντά μωρά τους μεγάλους. Αυτό είναι: *«Η σωτηρία από την διαρκή οργή του Παναγάθου και Παντοδυνάμου Θεού Γιαχβέχ, ο οποίος καταράστηκε και καταδίκασε όλη την δημιουργία του και εις πάντας τους αιώνες, ένεκα του προπατορικού αμαρτήματος που διέπραξαν οι μυθικοί πρωτόπλαστοι Αδάμ και Εύα κάπου 6500 χρόνια πριν! Κλπ.»*. (Παύλος: Πρός Ρωμαίους 5: 14, 6: 23, Α΄ Πρός Κορινθίους 15: 22, 45, Β΄ Πρός Κορινθίους 11: 3, Α΄ Πρός Τιμόθεον 2: 13-14, όλες οι επεξηγήσεις των Πατέρων, κλπ.) Αν κανείς αμφιβάλει ότι αυτό είναι παραμύθι, δεν έχει παρά να σκεφτεί και να κρίνει λιγάκι αυτή την θεολογική δικαιολογία, να μελετήσει τα πορίσματα των επιστημών διά την ηλικία της γης και της εξελίξεως τού ανθρώπου επ΄ αυτής, να μελετήσει τα πέντε πρώτα κεφάλαια της Γενέσεως για να διαπιστώσει την τρομακτικότατη ασυναρτησία που υπάρχει εκεί μέσα, και ακόμα να μελετήσει τα Ασσυριακά, Βαβυλωνιακά, Ινδικά, Αιγυπτιακά, Ελληνικά και Ερμητικά έπη και μυθολογίες. Όσον αφορά την δημιουργία του κόσμου, ο Θεός Γιαχβέχ εδημιούργησε το σύμπαν και τον άνθρωπο, πριν

6500 χρόνια περίπου, έτσι χάρη γούστου. Κάποια στιγμή βαρέθηκε να είναι μόνος του και αποφάσισε να δημιουργήσει την παρέα του για να ασχολείται μαζί της και να της μεταδώσει την ευτυχία του! (Ευτυχία; Άλλο τίποτα...!). Από τότε όχι μόνο δεν είναι πια μόνος του, αλλά πριν 2000 χρόνια περίπου έγινε και τριαδικός. Επειδή όμως η Εύα και ο Αδάμ έφαγαν από τον καρπό του δένδρου της γνώσεως του καλού και του κακού ο πανάγαθος Θεός που είναι όλος αγάπη οργίστηκε σε τέτοιο βαθμό που καταράστηκε όλη την δημιουργία του απ' άκρη σ' άκρη και από τότε πάει και η ευτυχία...

2. Βασίζεται στην υφαρπαγή, παρεξήγηση, διαστροφή και επί τούτου κακοποίηση των Εβραϊκών Γραφών, οι οποίες με τη σειρά τους δεν είναι τίποτα το σπουδαίο και κατά μέγα μέρος αποτελούν οικτρή συρραφή μωριών, βαρβαροτήτων, θηριωδιών, αντιφάσεων, αντιεπιστημονισμού, και όλο το κακό συναπάντημα.
3. Βασίζεται στον Ιησού Χριστό ο οποίος όχι μόνο δεν έχει ιστορικώς αποδειχθεί ότι υπήρξε ποτέ έστω ως κάποιος απλός ή ασήμαντος άνθρωπος, αλλά επιστημονικώς και ιστορικώς αποδεικνύεται πλήρως ότι ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελίων είναι μύθος, δηλαδή κατασκευασμένο ψέμα! Δηλαδή μιλάμε, θεολογούμε και επιχειρηματολογούμε στο κενό.
4. Η αρχική θεολογία του Χριστιανισμού (για δύο αιώνες περίπου) ήταν άμεσα εσχατολογική. Δεν ησυχολείτο δηλαδή με τη θεολογική θεώρηση των εσχάτων, αλλά με το άμεσο τέλος του κόσμου το οποίο βρισκόταν προ των θυρών και θα συνέβαινε εντός ολίγου. Συνεπώς δεν χρειαζόταν καμία κοινωνική πρόνοια και αντιμετώπιση του αύριο. Η κυριαρχία του κόσμου ανήκε στον σατανά, στους διαβόλους του και στην αμαρτία. Έτσι ο άρχων της δικαιοσύνης θα εμφανιζόταν λίαν συντόμως για να αποκαταστήσει τα κακώς κείμενα. Η αποτυχία της αμέσου αυτής εσχατολογίας, ανάγκασε τους χριστιανούς να την αναβάλουν στο άγνωστο απώτερο μέλλον.
5. Εκτός από ολίγες γνωστές ηθικές εντολές, τις οποίες επανέλαβε, (για να είμαστε πιο ακριβείς, αντέγραψε, χωρίς να αναφέρει την πηγή,) η θεολογία του είναι, πλαστή, τεχνητή, αντιφατική, ανόητη και λανθασμένη. Παίζει με την ψυχολογία και πατά και τοκίζει επί των αδυναμιών και των φόβων των ανθρώπων και όχι επί της εξ αντικειμένου αλήθειας. Διά ταύτα, η θεολογία και δογματική του Χριστιανισμού είναι διαρκώς εκφοβιστικές και καθίστανται άκρως επικίνδυνες και καταστροφικές τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο! Πολλές ηθικές εντολές και προτροπές της χριστιανικής θεολογίας και ηθικής

είναι γενικολογίες και υπερβολές οι οποίες χωρίς τροποποιήσεις κατά περίπτωση καταντούν ανόητες ή αποβαίνουν επικίνδυνες. Αυτές ούτε η *Βίβλος*, ούτε οι Χριστιανοί τις ετήρησαν ποτέ!

6. Η χριστιανική θεολογία έρχεται σε αγεφύρωτη αντίθεση προς κάθε αρχή, σημείο, επιτυχία, έκφανση, δραστηριότητα, επιστήμη, φιλοσοφία, τέχνη και επίτευγμα του Ελληνικού και του Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού.
7. Πρόκειται για θεολογία και δογματική: Ανοησίας, αντιφάσεως, τρέλας, σχιζοφρένειας, ακαταστασίας, λάθους, ψεύδους, στρεψοδικίας, αοριστίας, υπεκφυγής, γενικολογίας, συγκαλύψεως, παραλογισμού, θηριωδίας, φόβου, εκφοβισμού, καταναγκασμού, πολλών κακών, απαξίας της εδώ ζωής και του κόσμου, καταστροφής, εσχατολογίας, αποκαλύψεως, θαυματοποιίας, αιωνίου τιμωρίας ή ανταμοιβής, μισαλλοδοξίας, αντιγνώσεως, αντιεπιστήμης, αντισοφίας, αντιφιλοσοφίας, πένθους, εναντίον κάθε χαράς της εδώ ζωής. Αλλού άλλα είναι θέσεις και αλλού τα ίδια αντιθέσεις! Αλλού άλλα επιτρέπονται και αλλού τα ίδια απαγορεύονται! Άκρη δεν βρίσκεις! Παντού αλλοπρόσαλλη, στρεψόδικη, κλπ.
8. Αποτέλεσμα όλης αυτής της αλλοπρόσαλλης, καταστροφικής, αντιφατικής, ακατάστατης, μισαλλοδόξου, εσχατολογικής, κλπ, θεολογίας ήταν ο κατακερματισμός του Χριστιανισμού, από τον πρώτον αιώνα μέχρι και σήμερα, σε χιλιάδες αιρέσεις οι οποίες στο παρελθόν αλληλοσπαράχτηκαν χειρότερα από τα άγρια θηρία με τρομακτικές διαχρονικές συνέπειες για ολόκληρη την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό. Σήμερα, ενώ η κάθε χριστιανική αίρεση επιμένει ότι αυτή και μόνον πρεσβεύει την ορθή και αληθινή χριστιανική πίστη και όλες οι άλλες είναι εσφαλμένες, όλες τους τελούν εν ειρήνη, λυκοφιλίας λόγω αλλοτρίων αιτίων, συμφερόντων και επιβιώσεως! Επίσης η άκρατη και συνεχής μισαλλοδοξία οδήγησε τους Χριστιανούς να κατασπαράξουν ή να εξαφανίσουν πλείστους όσους λαούς και πολιτισμούς οι οποίοι δεν επείθοντο από το χριστιανικό κήρυγμα αλλά ηρκούντο σε μια ήσυχη συνύπαρξη.

B) Γραμματεία

Βίβλος, Δευτεροκανονικά Βιβλία, Ιερά Παράδοσις, Σύνοδοι, Δογματικές, Κατηχήσεις, Νομοκάνονα, Πηδάλια, Βίοι Αγίων, κλπ., δεν περιέχουν τίποτα το βαρύγδουπο αλλά περιέχουν ένα τεράστιο πλήθος από:

1. Πρωτότυπες Ανοησίες
2. Απίθανες Βλακείες

3. Αμέτρητες Κραυγαλές Αντιφάσεις
4. Εσφαλμένα Επιχειρήματα
5. Τρελές Ασυναρτησίες
6. Σχιζοειδείς και Ανήκουστους Παραλογισμούς
7. Αδιανόητες Θηριωδίες
8. Τρομακτικές Κακίες
9. Τετριμμένες Κοινοτυπίες Κοινοτοπίες
10. Καταστροφικές ή Ανήθικες Παρααινέσεις
11. Επιστημονικά Λάθη
12. Μαθηματικά Λάθη
13. Ασύστολα Ψεύδη
14. Σκόπιμες Στρεψοδικίες
15. Ακατάσχετες Αοριστίες
16. Επικίνδυνες Γενικολογίες
17. Βλακώδη Παραμύθια

Γ) Ιστορία

Στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός και εδραιώθηκε σύμφωνα με τις βασικές αρχές του (βιβλικές, πατερικές, των συνόδων, κλπ.) και αποφάσεις του συνέβησαν:

1. Καταστροφές πάντων των τοπικών ή οικουμενικών πολιτισμικών στοιχείων. Ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα κατά της γνώσεως, της ιστορίας, και του πολιτισμού του ανθρώπου! Έχομε ολοκληρωτική εξάλειψη πλήθους πολιτισμών όπως: Ελληνικός, Ελληνο-Αλεξανδρινός, Ελληνο-Ρωμαϊκός, των Σαξόνων, των Σκανδιναβών, των Μάγια, του Μεξικού, του Περού, κλπ.
2. Καταστροφές πολλών κοινωφελών έργων και ιδρυμάτων: νοσοκομείων, ασκληπιείων, βιβλιοθηκών, γυμναστηρίων, λουτρών, ναών, σταδίων, των βιβλίων, πασών αρχιτεκτονημάτων και κτηρίων, των έργων τέχνης, κλπ.
3. Εξάλειψη τοπικών ηθών και εθίμων, γραμμάτων, τεχνών, αθλητισμού, αγώνων, κλπ. (Ευρώπης, Μέσης Ανατολής, Αφρικής, Αμερικής, Ειρηνικού Ωκεανού, κλπ.).
4. Οι αιρέσεις ήταν ο φόβος και τρόμος διά τον Χριστιανισμό. Διά τούτο, εκτός από τα αναθέματα και τους αφορισμούς, οι ορθόδοξοι εξαπέλυσαν τρομακτικούς αιματηρούς και καταστροφικούς διωγμούς εναντίον τους. Κάθε διαφωνία ή ελαφρά παρέκκλιση εθεωρείτο αίρεση και εδιώκετο πάση

θυσία.

5. Κατάργηση και αναθεματισμός, των μαθηματικών, της αστρονομίας, της ιατρικής, των επιστημών, των γραμμάτων, του θεάτρου, των τεχνών, της φιλοσοφίας, κλπ.
6. Η χριστιανική θεολογία και δογματική είχε σαν αποτελέσματα και τα εξής: Γενοκτονίες, θρησκευτικοί και μη θρησκευτικοί πόλεμοι, σταυροφορίες, ιερές εξετάσεις, πρωτοφανείς εξοντωτικοί νόμοι, εξολόθρευση των αιρετικών, αφάνταστα βασανιστήρια, εκατομμύρια αθώων θυμάτων, όλο το κακό συναπάντημα, αμορφωσιά, συμφορά, βία, μεσαίωνα, κλπ, με τρομακτικές διαχρονικές συνέπειες για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Δ) Κοινωνικότητα και Ψυχολογία

Στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός έκανε τα πάντα μαντάρα. Τα πράγματα έγιναν τρισχειρότερα από ότι ήταν πριν! Από την χριστιανική θεολογία, γραμματεία και δογματική κατά εποχές και κατά τόπους προέκυψαν:

1. Άνευ Προηγούμενου Δεισιδαιμονία
2. Σατανολογία
3. Δαιμονολογία
4. Διαβολικά τάγματα
5. Προστάτες άγγελοι
6. Αγγελικά τάγματα
7. Εξορκισμοί
8. Αγιασμοί
9. Εσχατολογία
10. Φόβος
11. Τρόμος
12. Αναχωρητισμός
13. Ερημιτισμός
14. Στηλιτισμός
15. Μοναχισμός
16. Ενίοτε Ευνουχισμός
17. Αντισεξουαλισμός
18. Αντιερωτισμός
19. Παρθενία
20. Μισογυνισμός

21. Αγαμία
22. Ανωμαλία
23. Παιδεραστία
24. Μυστικά Όργια
25. Ομοφυλοφιλία
26. Εμμονή αμαρτίας
27. Μυστικοκοπάθεια
28. Νεύρωση
29. Καχυποψία
30. Ενοχή
31. Απομονωτισμός
32. Αντικοινωνικότητα
33. Συμπλεγματισμός
34. Πόνος
35. Θλίψη
36. Φόνος
37. Καταστροφή
38. Αθλιότητα
39. Απαξία
40. Βασανιστήρια
41. Βία
42. Θάνατος
43. Εξοντωτικοί Νόμοι
44. Αγραμματοσύνη
45. Αντιεπιστημονικότητα
46. Κατάπτωση των Τεχνών
47. Απόρριψη της Φιλοσοφίας
48. Οπισθοδρόμηση
49. Καταρράκωση της Προσωπικότητας
50. Νηστεία
51. Βρωμιά
52. Απλυσία
53. Αρρώστια
54. Ευχέλαια
55. Παραλήρημα
56. Μισαλλοδοξία
57. Κατήφεια

58. Δυστυχία
59. Εκμετάλλευση
60. Αιρέσεις, Διχοστασίες και Σχίσματα
61. Σφαγές
62. Εξοστρακισμός
63. Απόλυτος ρατσισμός
64. Αφορισμός
65. Ανάθεμα
66. Καταναγκασμός
67. Άγνοια
68. Εκφοβισμός
69. Παραλογισμός
70. Κλπ, κλπ, κλπ....

Αυτά τα ειδικά σημεία λοιπόν ας τα προσέξουν όλοι όσοι ενδιαφέρονται. Εδώ τα ανακοινώσαμε απλώς και γενικώς ως συμπεράσματα. Λόγω της εδώ συντομίας θα αποφύγομε την οιαδήποτε καταγραφή αναφορών, θεολογικών και ιστορικών στοιχείων και παραδειγμάτων που τα πιστοποιούν ενταύθα. Πάρα πολλά απ' αυτά τα παρουσιάζομε στις εργασίες μας που έπονται ευθύς αμέσως. Η καταγραφή όλων των υπαρκτών στοιχείων που πιστοποιούν πέραν πάσας αμφιβολίας τα συμπεράσματά μας είναι έργο υπέρογκο εκατοντάδων τόμων. Για να δώσουν απαντήσεις στις απορίες που πιθανόν έχουν και για να πιστοποιήσουν την αλήθεια όλων των στοιχείων που προβάλομε εδώ τους προτείνομε να ερευνήσουν: Την *Βίβλο*, την *Ιερά Παράδοσιν*, τα *Απόκρυφα*, τα *Ψευδεπίγραφα*, τις *Συνόδους*, τις *Δογματικές*, τις *Κατηχήσεις*, τα *Νομοκάνονα*, τα *Πηδάλια*, τους *Βίους Αγίων*, τους *Συναξαριστές*, την αντικειμενική *Ιστορία*, την διεθνή *Βιβλιογραφία* και διάφορα άρθρα πάνω στα θέματα αυτά. Κυκλοφορούν και διάφοροι κατάλογοι δημοσιευμένοι ως βιβλία ή ευρίσκονται στο διαδίκτυο οι οποίοι περιέχουν τεράστιους αριθμούς παραδειγμάτων και αναφορών. Σε όλες αυτές τις πηγές οι ενδιαφερόμενοι θα εντοπίσουν όλα τα θεολογικά, αντικειμενικά, ιστορικά, και επιστημονικά στοιχεία, ζητήματα, αναφορές και απαντήσεις που θα υπεραρκέσουν για να καλύψουν τα κενά και τις απορίες τους.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΩΣ

Αν κανείς τότε απορεί πως επεκράτησε ο Χριστιανισμός, η Εβραιοχριστιανική ή και Γνωστικοχριστιανική μάστιγα δηλαδή, έστω στα μέρη όπου επεκράτησε, η απάντηση είναι απλή. Τους τρεις πρώτους αιώνες ήταν ολιγάριθμος και του

περιθωρίου και έτσι οι υπόλοιποι δεν του έδιναν μεγάλη σημασία. Τον πρώτον αιώνα και στις αρχές του δευτέρου αιώνα ήταν καθαρά Ιουδαϊκή υπόθεση, και τίποτα παραπάνω. Μόνο μερικοί μορφωμένοι Εβραίοι και λίγο αργότερα μερικοί Εθνικοί έφεραν στην επιφάνεια ιστορικά δεδομένα και ακαδημαϊκά ή φιλοσοφικά επιχειρήματα εναντίον του.

Αποτελεί πραγματική ειρωνεία το γεγονός ότι χωρίς τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αυτή η παράξενη και αλλοπρόσαλλη δοξασία δεν θα είχε την τύχη να εξαπλωθεί. Κάτω από την Ρωμαϊκή Ειρήνη (Pax Romana) και γνωρίζοντας κάπως την Ελληνική ή την Λατινική γλώσσα μπορούσε κανείς να έλθει σε επαφή με ένα τεράστιο πλήθος λαών. Η διά ξηράς και διά θαλάσσης συγκοινωνία ήταν αρκετά ασφαλής και εύκολη για την μεταβίβαση από τ' ένα μέρος στ' άλλο. Έτσι λοιπόν αυτή η Ιουδαϊκή αιρετική υπόθεση, όταν αυτή το θέλησε, εύκολα μεταπήδησε εκτός του Παλαιστινιακού χώρου και των συναγωγών της διασποράς. Η ελευθερία λόγου που υπήρχε τότε δεν την εμπόδισε να κάνει κάτι τέτοιο. Αυτή λοιπόν την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και την ασφάλεια που παρείχε, αυτήν βρήκαν να κατηγορούν και να καταδικάζουν οι Χριστιανοί ένεκα δήθεν διωγμών

Ουδείς διωγμός κατά των πεποιθήσεων υπήρξε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία όπου επικρατούσε τέτοια θρησκευτική ελευθερία που ο σημερινός κόσμος είναι αδύνατο να τη φανταστεί. Έχει μείνει παροιμιώδης ότι: «Εις την Ρώμη συναντούσες ευκολότερα έναν θεό παρά έναν άνθρωπο!». Οι λεγόμενοι «διωγμοί» ήταν τοπικές αντιδράσεις του κράτους κατά των συνεχών κρουσμάτων απειθείας και των συνωμοτικών ανατρεπτικών ενεργειών των χριστιανών. Ανεζητούντο οι ένοχοι των εγκληματικών πράξεων και ουδείς εθίγετο λόγω των πεποιθήσεών του! Ουδείς συστηματικός διωγμός υπήρξε! Αντιθέτως ο Χριστιανισμός όταν κατέλαβε την εξουσία εγκαινίασε και εξαπέλυσε τον πραγματικό, ανελέητο, ολοκληρωτικό και ιδεολογικό διωγμό!

Οι διωγμοί επί Νέρωνος (+64) και Δομιτιανού (+94 - 96) αναφέρονται διά πρώτην φορά το +170 από τον επίσκοπο των Σάρδεων Μελίτωνα τον ευνούχο. Αυτά που γράφει είναι καθαρές υπερβολές. Την εποχή του Νέρωνος οι χριστιανοί (αν υπήρχαν) στη Ρώμη ήταν ελάχιστοι και όχι μυριάδες! Άλλες έρευνες, βασισμένες σε ιστορικά στοιχεία και σε παραδόσεις των ιδίων των χριστιανών έχουν απαλλάξει τον Αυτοκράτορα Δομιτιανό (+81 - 96 Κ. Ε.) από την χριστιανική φήμη ότι εξαπέλυσε διωγμό κατά των χριστιανών και αιματοκύλισε την αυτοκρατορία. (Π. χ. βλέπε: Κυρτάτας Ι. Δημήτρης, *Απόκρυφες Ιστορίες, Μύθοι και Θρύλοι από τον Κόσμο των Πρώτων Χριστιανών*, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2003-2004, σελίδες 64-65,

και Ευσεβίου, *Εκκλησιαστική ιστορία* 10: 20 που βασίζεται στον Εβραιοχριστιανό ιστορικό του 2^{ου} αιώνα Ηγήσιππο, ειδικά για το επεισόδιο των δύο εγγονών του Ιούδα, του μικρού αδελφού του Ιησού, στον οποίον και έχει αποδοθεί η ομώνυμος *Επιστολή εντός της Καινής Διαθήκης*). Εκείνο που ο Δομιτιανός έκανε ήταν ότι, ανέκρινε μερικούς χριστιανούς ταραξίες τους οποίους και τιμωρούσε εάν ευρίσκονταν ένοχοι εγκληματικών πράξεων. Άλλους φτωχούς, κακομοίρηδες και αθώους τους ρωτούσε να του εξηγήσουν τί πίστευαν και τί έκαναν, και μετά τους άφηνε ελευθέρους, αισθανόμενος κάποια περιφρόνηση για την κατάντια και την βλακεία τους. Αυτό ακριβώς γράφουν ότι συνέβη με τους δύο εγγονούς του Ιούδα, του μικρού αδελφού του Ιησού, πράγμα που είτε είναι αληθές είτε παραμύθι φανερώνει ότι η Ρωμαϊκή εξουσία δεν εδίωκε ανθρώπους έτσι χάρη γούστου ή για τα πιστεύω τους ή την συγγένειά τους.

Ο Μέγας Δέκιος δεν πρόφθασε να δώσει λύση στο καινοφανές χριστιανικό πρόβλημα διότι εφονεύθει σε μάχη κατά των Γότθων σε ελώδη περιοχή παρά το δέλτα του Δουνάβεως το 251 Κ. Ε. προτού καν κλείσει δύο έτη ως αυτοκράτωρ. Ο λεγόμενος διωγμός του Διοκλητιανού (+302 - 303 Κ. Ε.) δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η μόνη γενικότερη προσπάθεια ελέγχου των χριστιανών (όχι όμως της ιδεολογίας των), οι οποίοι είχαν πλέον αποθρασυνθεί πέραν κάθε ανοχής και επυρπόλησαν το αυτοκρατορικό ανάκτορο στην Βιθυνία της Μικράς Ασίας. Το αίτιο του διωγμού ήταν το γεγονός ότι κατά την κατοχή της Αλεξανδρείας υπό της Παλμύρας (+269 - 274) οι χριστιανοί της πόλεως ταχθέντες υπέρ της Ζηνοβίας (+240 - ;;; , κυβερνήτου της Παλμύρας) και του εγκαθέτου της χριστιανού επισκόπου Παύλου του Σαμοσατέως, άρχισαν να αποσφάττουν συστηματικώς όσους Έλληνες, Ρωμαίους και Εβραίους ηδύναντο!

Πέραν των καρπών της Ρωμαϊκής ειρήνης και ανεξιθρησκίας που ο Χριστιανισμός έδρεψε κατά τους τρεις πρώτους αιώνες, στις αρχές του τετάρτου αιώνα τού έτυχε και το πρώτο λαχείο! Αυτό ήταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος. Ο Χριστιανισμός λοιπόν, ή η Εβραιογνωστικοχριστιανική μάλιστα, αυτή η φτιαχτή και καταστροφική θρησκεία, επεκράτησε επειδή μονομερώς και καπιρτσιόζικα το θέλησε έτσι ο «Άγιος και Μέγας» διαταραγμένος και ανισόρροπος αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος. Επρόκειτο για διαταραγμένη, πονηρή, εγκληματική και βίαια φυσιογνωμία με πολλά ειδεχθή εγκλήματα στο ενεργητικό της! Αυτός εξόντωσε είτε διά πολέμων είτε διά δόλου κάθε άλλον υψηλά ιστάμενο πολιτικό της αυτοκρατορίας (όχι αντίπαλό του όπως συνηθίζουν ψευδώς να λένε) που δεν του έφταιξε σε τίποτα και ούτε του έδωσε οποιαδήποτε αφορμή για να τον φονεύσει ή

να τον δολοφονήσει. Μετά χρησιμοποιώντας κάθε παρανομία και αυθαιρεσία και με την επιρροή και τις μηχανορραφίες της μάνας του Ελένης, έστριψε απλώς έναν διακόπτη για να παραδώσει εν λευκώ όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στους ολιγάριθμους Χριστιανούς συνωμότες ενώ ταυτοχρόνως απέκλεισε την συντριπτική πλειονότητα των υπολοίπων από το κάθε τι.

Έχει καθιερωθεί ως γεγονός ότι το 313 Κ. Ε. εξεδόθη το κοσμοϊστορικό διάταγμα των Μεδιολάνων από τον Κωνσταντίνο με τον επ' αδελφή γαμπρό του Λικινίο. Με το διάταγμα αυτό νομοθετήθηκε η ανεξιθρησκία και ως εκ τούτου ο Χριστιανισμός έγινε ισότιμη θρησκεία με κάθε άλλη. Τούτο ήταν το δεύτερο διάταγμα ανεξιθρησκίας, εφόσον το πρώτο είχε εκδοθεί ενάμιση χρόνο πρωύτερα από τον σοβαρά ασθενούντα καίσαρα Γαλέριο. Αυτή η ανεξιθρησκία ως εκ θαύματος κράτησε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, διότι αυτός ο κενόδοξος, ματαιόδοξος και εγκληματίας Κωνσταντίνος σχεδόν αμέσως έδωσε στους Χριστιανούς μαζί με την «ανεξιθρησκία» και το «σιδηρούν πάνω χέρι», ή ακριβέστερα ολόκληρη την αυτοκρατορία εν λευκώ! Τότε οι Χριστιανοί ξέχασαν τι θα πει ανεξιθρησκία, ειρήνη, συγγνώμη, συγχώρεση, άφεση αμαρτιών, αγάπη προς τον πλησίον, δικαίωμα σε άλλη γνώμη, άλλη αντίληψη, κλπ. Ένεκα όλων των συμβάντων και της λύσσας των άρτι νομιμοποιηθέντων Χριστιανών που επακολούθησαν, πολλοί ερευνητές έφτασαν στο σημείο να αμφιβάλλουν πάρα πολύ εάν έναν τέτοιο διάταγμα ανεξιθρησκίας εξεδόθη ποτέ από τον Κωνσταντίνον. Εν πάση περιπτώσει, το αναμφισβήτητο γεγονός που ισχύει και παραμένει είναι το εξής: **«Αν το διάταγμα της ανεξιθρησκίας πράγματι εξεδόθη, ουδέποτε εφαρμόστηκε, εκτός ίσως (και πάλι ίσως) για έξη μόνο μεταβατικά χρόνια μετά την έκδοσή του!»**. Από το +320 Κ. Ε. περίπου και εφεξής, πέραν των πολλών ιδιοτελών, πολιτικών και συγγενικών φόνων που διέπραξε ο Κωνσταντίνος, έγιναν οι μεγαλύτερες καταστροφές, διώξεις και εξοντώσεις που γνώρισε ποτέ η ανθρώπινη ιστορία από τους Χριστιανούς, εναντίον όχι μόνο όλων των άλλων θρησκειών αλλά και μεταξύ των χριστιανικών αιρέσεων και σχισμάτων. Η εκκλησία έκανε τον Κωνσταντίνον Άγιο και Ισαπόστολο και τον ονόμασε «Μέγα» για τις υπηρεσίες του, παρά το δυσθεόρατο πλήθος και την βαρβαρότητα των εγκλημάτων του!

Μόλις ο ορθόδοξος καθολικός Χριστιανισμός με την λεγομένη πρώτη οικουμενική σύνοδο της Νικαίας, το +325, κατέλαβε πλήρως την εξουσία, ταυτοχρόνως εγκαινίασε και εξαπέλυσε τον πραγματικό, ανελέητο, εξοντωτικό, ολοκληρωτικό και ιδεολογικό διωγμό! Στους επόμενους δυόμισι αιώνες, σχηματίσθηκε εκτενής νομοθεσία για την εξάλειψη και καταβάρθρωση του αρχαίου κόσμου και ειδικότερα

του Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού Πολιτισμού και όλων των χριστιανικών αιρέσεων, που απλώς ζητούσαν συνύπαρξη. Η νομοθεσία αυτή υπάρχει στους κώδικες του Θεοδοσίου (του «Μεγάλου») και του Ιουστινιανού, κ. α. Οι καταστροφές βιβλιοθηκών, σχολών, έργων κοινής ωφελείας, έργων τέχνης, βιβλίων, διωγμοί καθηγητών και κάθε επιστημονικής και φιλοσοφικής σκέψεως και μελέτης μαζί με όλα τα αναπάντεχα κακά, συναπετέλεσαν την μεγαλύτερη μηχανή καταστροφής πολιτισμού που γνώρισε η ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Εκτός της εξαφάνισεως του τεραστίου όγκου των στοιχείων που δεν άρεσαν στον Κωνσταντίνο, στον Ευσέβιο και στην παρέα τους, η αρχαιολογία έχει διαπιστώσει τόσο ελάχιστα πράγματα ώστε να αδυνατεί να δώσει μια κάποια εικόνα του αρχέγονου μη Ιουδαϊκού Χριστιανισμού από το +135 Κ. Ε. μέχρι τον Κωνσταντίνο. Οι κατακόμβες της Ρώμης και τα νεκροταφεία που περιέχουν δεν είναι χριστιανικό ζήτημα, όπως ψευδώς οι χριστιανοί έχουν διαδώσει. Οι κατακόμβες δεν ήταν χριστιανικές, παρ' όλον ότι άρεσε σε χριστιανούς να συχνάζουν εκεί κάτω! Εντός αυτών βλέπει κανείς βέβαια χριστιανικές και μη χριστιανικές τοιχογραφίες, αρκετά ενδεικτικές για τα ολίγα πράγματα που συνέβαιναν εκεί μέσα τότε και για τις λοιδορίες μεταξύ χριστιανών και μη χριστιανών. Έχουν διασωθεί επίσης ολίγα αιρετικά, ψευδεπίγραφα, απόκρυφα, Γνωστικοχριστιανικά βιβλία, μερικά των οποίων ευρέθησαν το 1945 στην περιοχή Ναγκ Χαμμάντι της Άνω Αιγύπτου και μερικά κομμάτια παπύρων. Γνωρίζουμε και την ύπαρξη μιας πληθώρας Εβραιογνωστικοχριστιανικών και μη ορθοδόξων χριστιανικών κειμένων τα οποία εξαφάνισαν οι πατέρες του τετάρτου αιώνας. Πέραν τούτων όμως, το μόνο προκωνσταντίνιο ανασκαφέν αρχαιολογικό χριστιανικό εύρημα είναι ένα μικρό και ενδεές χριστιανικό σπίτι στην πόλη Δούρα Ευρωπό που βρίσκεται στην ανατολική όχθη του ποταμού Ευφράτη στην βόρεια Μεσοποταμία εντός της σημερινής Συρίας. Η Ελληνιστική και μετά Ελληνορωμαϊκή αυτή πόλη (300 Π. Κ. Ε. - 256 Κ. Ε.) ήταν μεγάλος εμπορικός κόμβος και διέθετε πλούσια Ιουδαϊκή συναγωγή και πλούσιο Μιθραίο. Τα εντός των κτισμάτων αυτών ευρήματα φυλάσσονται στο μουσείο της Δαμασκού και οποιοσδήποτε μπορεί να πάει να τα δει σήμερα.

Επί αυτοκράτορος Δεκίου, το +250 στην Σμύρνη κατά τις εορτές της αυτοκρατορίας, εμφανίσθηκαν μερικοί ταραχοποιοί μπροστά στον έπαρχο οι οποίοι είχαν αλυσοδέσει τους εαυτούς των και απαιτούσαν να μαρτυρήσουν (να αποθάνουν δηλαδή διά μαρτυρίου) διότι όπως εφωνασκούσαν ήταν Χριστιανοί. Ο έπαρχος έκπληκτος ανεφώνησε τότε: «Μου φαίνεται ότι τρελαθήκαμε όλοι» και συνέχισε: «Αν αυτοί θέλουν να αποθάνουν τότε να πάνε να πηδήξουν από τον κρημνόν εδώ

πλησίον». Αυτή είναι η πρώτη ιστορικά αποδεδειγμένη μη χριστιανική μαρτυρία περί δημοσίας εμφανίσεως των χριστιανών. Κάθε άλλη μαρτυρία περί χριστιανών προ του +250, προέρχεται από εσωτερικές χριστιανικές πηγές ενώ κάθε εξωχριστιανική μαρτυρία φαίνεται να είναι απλώς μεταγενεστέρα παραχάραξη. Όθεν, άπαντα τα προ του +250 συμβάντα που αφορούν τον Χριστιανισμό παραμένουν σκοτεινά! Προ του +250 έχουμε μόνο μια σταθερά χρονολογία. Βασιζόμενοι στα έργα του Ειρηναίου Λύωνος γνωρίζομεν ότι τα *Ευαγγέλια* εκυκλοφόρησαν κατά τα έτη +180-185, αλλά υπό κάποια μορφή κατά μάλλον ή ήττον άγνωστη σε 'μας!

Επομένως οι γνώσεις μας περί Χριστιανισμού από το +135 μέχρι τον Κωνσταντίνο είναι εξαιρετικά περιορισμένες και προέρχονται σχεδόν καθ' ολοκληρίαν από εσωτερικές ή ψευδεπίγραφες ή ανώνυμες, κλπ., πηγές. Δεν υπάρχουν επιβεβαιωτικές, ανεξάρτητες και αμερόληπτες διασταυρώσεις. Δεν γνωρίζομε πόσα καθαρά Εβραϊκά, πόσα Εβιωνιτικά, πόσα γνωστικιστικά, πόσα νεοπλατωνικά, πόσα αρχαία φιλοσοφικά, πόσα παγανιστικά, πόσα Περσικά-Ζωροστρικά, κλπ., στοιχεία περιέλαβε. Δεν γνωρίζομε όλες τις δοξασίες, τις αιρέσεις και αποχρώσεις (μόνο μερικές) που εδημιούργησε και τί ακριβώς η κάθε μία ομολογούσε. Οι Χριστιανοί των εποχών εκείνων βρίσκονται εντός μίας πυκνής ομίχλης και από τα ολίγα εσωτερικά (των χριστιανικών ομάδων δηλαδή) στοιχεία που επέζησαν μέχρις ημών και αυτά που διακρίνομε μέσα σ' αυτή την ομίχλη προσπαθούμε να σχηματίσομε κάποια ιδέα ή εικόνα. Οι Χριστιανισμοί αυτοί παραμένουν ουσιαστικά άγνωστοι, ο δε αλλοπρόσαλλος Χριστιανισμός που προέκυψε μετά ταύτα είναι δημιούργημα τού Κωνσταντίνου και των επιτελείων του.

Επίσης, η ορθόδοξη μετακωνσταντίνια εκκλησία δεν εφρόντισε να ξεχωρίσει και μας δώσει τον κατάλογο των μη αιρετικών και θεοπνεύστων *Πατερικών κειμένων* από τον άπεραντο κυκεώνα των ανοήτων έργων των Πατέρων της. Έτσι άλλα είναι εντελώς αιρετικά, άλλα ολίγον αιρετικά, άλλα είναι εντάξει ως προς τα μέτρα της, κ. ο. κ., με όλες τις διαβαθμίσεις αιρετικότητας, χωρίς να βρίσκει κανείς άκρη ή συνεννόηση. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές και με τα κείμενα ενός και του αυτού Πατρός. Όπως μας λένε μερικοί θεολόγοι το ίδιο ισχύει και για ορισμένα κείμενα της *Αγίας Γραφής*, (αν είναι δυνατόν!). Επειδή το θέμα αυτό είναι βεβαίως πάρα πολύ μακροσκελές δεν θα επεκταθούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες. Αναφέρομε μόνον ότι η ορθόδοξη μετακωνσταντίνια εκκλησία κατέστρεψε τα περισσότερα γραπτά των τριών πρώτων αιώνων. Πολλά γραπτά, όπως π. χ. αρκετά του Ωριγένη, του Τατιανού κ. ά., τα απεκήρυξε ως αιρετικά.

Ένεκα των ευλόγων λόγων των νέων καιρών έθεσε εκτός των κανόνων της τον ευνουχισμό, την επίτηδες πρόκληση μαρτυρίου, την παντελή αποχή από την ερωτική πράξη μεταξύ νομίμων συζύγων και άλλες τακτικές και συνήθειες για τις οποίες οι χριστιανοί των προηγούμενων αιώνων όχι μόνο εφήρμοζαν πολύ συχνά αλλά και υπεραίρονταν δι' αυτές.

Επομένως ο μετακωνσταντίνιος Χριστιανισμός δεν είναι συνέχεια τού προκωνσταντινίου, αλλά μια ριζοσπαστική αίρεσή του προσαρμοσμένη στους σκοπούς του Κωνσταντίνου και του κράτους που αυτός διαμόρφωσε, στις καταστάσεις και απαιτήσεις των νέων καιρών και των χριστιανικών ομάδων που επεκράτησαν, κλπ. Επίσης έχει πάρει τα μαθήματά της από την πρώην αποτυχημένη εσχατολογία, την άρνηση των Ιουδαίων να γίνουν χριστιανοί και την πολεμική Ιουδαίων και Εθνικών. Αλλά και πάλι η αποτυχία αυτής της νέας αιρέσεως ήταν ολοκληρωτική και παταγώδης.

Η εναπομείνασα μη χριστιανική πλειοψηφία που προαναφέραμε δεν ήταν ομοιογενής. Υπήρχαν πολλές ομάδες και τάσεις. Ποτέ όμως μια ομάδα δεν επεδίωκε επικράτηση εις βάρος των υπολοίπων. Όλες τελούσαν σε μια αφανάτιστη ειρηνική συνύπαρξη, ίσως και κάπως αδρανή. Αυτή η αδράνεια, η αβουλία, η απροσεξία, αλλά και η κούραση εκ των μακροχρονίων πολέμων και οικονομικών δυσχερειών, έδωσε το πράσινο φως στους ολιγάριθμους, φανατικούς, νεοφωτίστους Χριστιανούς. Με την απόλυτη συνδρομή του Κωνσταντίνου, τις μηχανορραφίες της μάνας του Ελένης και την συμπαράσταση των κρατικών μηχανισμών του Κωνσταντίνου αυτοί άρπαξαν την ευκαιρία και αναρριχήθηκαν στην εξουσία σαν θηρία ανήμερα.

Μην απορείτε με το ότι μια μικρή μειοψηφία κατάφερε να καπελώσει την συντριπτική πλειοψηφία. Έχει συμβεί πολλές φορές. Μπορούμε να παραθέσομε αρκετά παραδείγματα μερικά των οποίων τα γνωρίζετε. Εκτός του Χριστιανισμού, ένα εξ αυτών είναι και η πιο πρόσφατη περίπτωση του Μουσουλμανισμού. Στην αρχή ο Μωάμεθ (γύρω στο +622-623) κατάφερε να πείσει μια φούχτα ανθρώπων στην Μεδίνα και Μέκκα. Εε... αυτό ήταν. Μετά αυτοί οι ολίγοι κατάφεραν με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα να επικρατήσουν στην Αραβία και στην συνέχεια να εξαπλωθούν. Σήμερα δε είναι παρόντες σχεδόν σε όλα τα μέρη του πλανήτη. Αυτό δε το γεγονός, ότι δηλαδή ο αμόρφωτος προφήτης τους και ολίγοι αμόρφωτοι οπαδοί του κατάφεραν αυτό το κατόρθωμα, το χρησιμοποιούν οι Μουσουλμάνοι για να αποδείξουν την εκ θεού προέλευση και αλήθεια της θρησκείας των και ότι η εξάπλωσή της ήταν το θέλημα του θεού τους, Αλλάχ. Ακόμα δε σκοπό και καθήκον

έχουν την καθολική επικράτησή τους. Τέτοια ανάλογα επιχειρήματα έχουμε και με τους χριστιανούς. Καυχώνται για την αγραμματοσύνη των «αλιέων» και την «εξ αγίου πνεύματος», βάλε Κωνσταντίνου, «μετέπειτα καταπληκτική επιτυχία των»... και πολλά τοιαύτα.

Έτσι ο Κωνσταντίνος κατάφερε και επέβαλε έναν Χριστιανισμό που διαμόρφωσαν ο ίδιος με τον Ευσέβιο και τα επιτελεία τους, με ανυπολόγιστες καταστροφικές συνέπειες για την αυτοκρατορία, τους λαούς της, την ιστορική πορεία της υδρογείου και τον πολιτισμό! Ο Ιουλιανός ως αυτοκράτωρ προειδοποίησε τους μη χριστιανούς, πολλές φορές έκρουσε κώδωνα κινδύνου, αλλά αυτοί δεν έδειξαν το απαιτούμενο σθένος. Φαίνεται, δεν φαντάζονταν τι επρόκειτο να επακολουθήσει και τι τύχη θα είχαν οι ίδιοι στα νύχια των χριστιανών. Μετά την δολοφονία του Ιουλιανού (το + 363) τα πράγματα είχαν πλέον πάρει εξαιρετικά άσχημη τροπή. Όταν πλέον οι μη χριστιανοί κατάλαβαν τι τους περιμένει στα σιδερένια νύχια των χριστιανικών θηρίων ήταν πλέον αργά. Η επαναφορά ή έστω μια υποτυπώδης δικαιοσύνη και συνύπαρξη, παρά μερικές ύστατες και απελπισμένες εκκλήσεις και προσπάθειες, ήταν πλέον φευγαλέα! Αυτές οι προσπάθειες και οι διαμαρτυρίες ήταν ολίγες καθυστερημένες και ασθενικές ώστε εύκολα να αγνοηθούν πλήρως από την εκκλησιαστική και πολιτική εξουσία. Τί να κάνουμε; Η ιστορία έχει ατυχήματα και δυστυχήματα. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα που έφερε στο προσκήνιο τον Χριστιανισμό, την μεγαλύτερη καταστροφική μηχανή της ιστορίας...

Το δυστύχημα αυτό δεν οφείλεται καθόλου σε κανένα χάσμα που δημιουργήθηκε κατά τους καιρούς εκείνους ούτε σε καμία αναγκαιότητα η οποία επεβάλλετο από τις τότε επικρατούσες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες. Οι επιδρομές και επιθέσεις των διαφόρων γειτόνων λαών κατά της αυτοκρατορίας ανήκουν σε άλλο φαινόμενο και είναι άλλο κεφάλαιο. Ο μετά ταύτα αναρριχηθείς Χριστιανισμός ούτε τις σταμάτησε ούτε τις κατέστειλε, και αντιθέτως όλα τα πράγματα και προβλήματα χειροτέρεψαν. Το κράτος διαλύθηκε σε 150 χρόνια μέσα.

Αυτή την δικαιολογία πολύ ατυχώς την ισχυρίζονται πολλοί και διάφοροι, μεταξύ των οποίων και σοβαροί επιστήμονες. Αυτό το κάνουν επειδή είτε είναι παιδιόθεν θύματα της καθιερωμένης προπαγάνδας είτε πιστεύουν ότι τα πάντα βαδίζουν βάσει κάποιας νομοτελείας και η ιστορία δεν μπορεί να έχει τρελές μεταπτώσεις. Κάνοντας τους όμως δεν μας αποδεικνύει ποια είναι επιτέλους αυτή η νομοτέλεια που επικαλούνται, αλλά μας ξεφεύγει ή δεν την γνωρίζουμε, ούτε το γιατί η ιστορία του

ανθρώπου δεν μπορεί να έχει τρελές μεταπτώσεις.

Το ίδιο ισχύει και διά την ίδρυση της νέας πρωτεύουσας, Κωνσταντινουπόλεως! Δεν υπήρχε απολύτως καμία ανάγκη ούτε για καλλίτερη πρωτεύουσα ούτε για άμυνα όπως λένε. Η Ρώμη ήταν μια χαρά πρωτεύουσα και στη Βιθυνία, δίπλα στο αρχαίο Βυζάντιο, υπήρχε πλήρης στρατιωτικός σταθμός με πολύ στρατό και αυτοκρατορικό ανάκτορο. Η ενέργεια αυτή μαζί με την παράδοση των πάντων στους φανατικούς χριστιανούς και δη τους επισκόπους και τους καλογήρους, απετέλεσαν δύο μοιραία συμβάντα για την πορεία του κράτους. Με τις ζημιογόνες ενέργειες μερικές των οποίων ήταν: οι άσκοπες σπατάλες, η νέα πρωτεύουσα, η καταστροφή των υπάρχοντων κτισμάτων, τα υπέρογκα έξοδα και άχρηστα κτίσματα των χριστιανικών εκκλησιών και μοναστηρίων, η έλλειψη νέων ανδρών και ικανού στρατού, η βαριά φορολογία, κλπ., το κράτος κατέρρευσε οικονομικώς. Μετ' ολίγον διχοτομήθηκε και η Ρώμη έμεινε έκθετη σε κάθε εισβολέα και κακοποιό. Το +476 κατελύθη πλήρως από τους Γότθους! Μετά ταύτα προέκυψε ο υπερχιλιετής Μεσαίων, μια σκοτεινή και βάρβαρη εποχή οπισθοδρομήσεως και βίας για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό.

Ατυχώς και εσφαλμένως ο αντιχριστιανός (τί ειρωνεία!) ιστορικός Edward Gibbon (1737-1794) έγραψε ότι η μεταφορά της πρωτεύουσας ήταν μια μεγαλοφυής ενέργεια εκ μέρους του Κωνσταντίνου και μετά ταύτα αυτή η εσφαλμένη άποψη παρέμεινε ούτως! Βάσει όλων των στοιχείων και δεδομένων που έχουμε στην διάθεσή μας σήμερα, οι απόψεις αυτές έχουν ανατραπεί από τους νεωτέρους ιστορικούς και ερευνητές (βλέπε π. χ.: Σιμόπουλος Κυριάκος, *Ο Μύθος των «Μεγάλων» της Ιστορίας*, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, 2000, και Παν. Μαρίνης, *Ελληνισμός και Χριστιανισμός, Εκδόσεις Νέα Θέσις*, Αθήναι 2003, *Φωνή Εξυπνισμού εν τώ Αιώνι τής Νυκτός*, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005.). Οι Χριστιανοί συνεχίζουν να προπαγανδίζουν τα ψευδοεπιχειρήματα αυτά ακριβώς επειδή τους συμφέρουν, παρ' όλον ότι πολλοί μορφωμένοι απ' αυτούς γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν είναι αλήθεια!

Βεβαίως ο ενσυνείδητος και υπεύθυνος άνθρωπος οφείλει αφ' εαυτού να επαγρυπνά και να μην αφήνει τις τύχες του σε έναν ανώμαλο Κωνσταντίνο και μερικούς ψεύτες και απατεώνες επιτελείς του. Αυτό το οφείλει για να μην περιέλθει ο ίδιος και ολόκληρος ο πολιτισμός στην αθλιότητα. Μπορεί να διαλέξει να αδρανεί, αλλά τότε θα βρεθεί προ απροόπτων και θλιβερών καταστάσεων και θα πληρώσει πολύ ακριβά την αδράνεια αυτή. Στην περίπτωση του Χριστιανισμού αυτό συνέβη πέραν κάθε προσδοκιών! Σκέψου να έχεις στο κεφάλι σου έναν

αρχηγό δικτάτορα σαν τον Κωνσταντίνο! Θα ευτυχήσεις με τέτοιον αρχηγό; Πόσοι όμως μέσα σε μια κοινωνία είναι ενσυνείδητοι και υπεύθυνοι; Μόνον ολίγοι! Κάτι τέτοιο φαίνεται να συνέβηκε τότε και η αδρανής και απρόσεκτη πλειοψηφία έπεσε στην παγίδα των ολίγων. Τα επακολουθήσαντα αποτελέσματα ήταν θλιβερά, καταστροφικά και μοιραία.

Όπως δείχνει η Ιστορία, η Ρώμη κατά τον 3^ο αιώνα, παρ' όλο που είχε μερικούς καλούς αυτοκράτορες, έχασε τους μηχανισμούς των ασφαλιστικών δικλείδων του πολιτεύματος πέρα για πέρα. Το πείραμα της τετραρχίας του Διοκλητιανού δεν απέδωσε και ανετράπει πολύ σύντομα από τον Κωνσταντίνο μετά τον θάνατο τού πρώτου. Έτσι όσο οι αυτοκράτορες ήταν καλοί τα πράγματα πήγαιναν καλά. Αλλά οι άνομοι αυτοκράτορες με τον μισθοφορικό στρατό τους που τώρα πλέον είχε καταστήσει περισσότερο όργανο παρά συνειδητός θεσμός, μπορούσαν και έφερναν τα πάνω κάτω, χωρίς να υπάρχει κάποια νομική πρόβλεψη και εκτελεστική πράξη εναντίον τους! Μοιραίο σφάλμα! Πιθανόν σ' αυτό να ευθύνεται και η δεισιδαιμονία διότι πίστευαν ότι οι θεοί της Ρώμης εφώτιζαν τους αυτοκράτορες και θα έσωζαν την αυτοκρατορία. Τέτοιο πράγμα όμως δεν έγινε! Π. χ. αρκετά χρόνια πριν τον Κωνσταντίνο, η διαδοχή του λαμπρού αυτοκράτορα Μάρκου Αυρηλίου από τον ανώμαλο γιο του Κόμμοδο, την 17^η Μαρτίου του +180, ήταν ένα μοιραίο γεγονός, χωρίς να το εμποδίσει κανένας μηχανισμός! Πολλοί ιστορικοί, μεταξύ των οποίων ο Γίββων και ο Ερνέστος Ρενάν, θεωρούν το γεγονός αυτό ως την απαρχή της πτώσεως του Ρωμαϊκού κράτους.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρομε και ένα προηγούμενο μοιραίο γεγονός. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Οκταβιανός Αύγουστος ήταν σπουδαία προσωπικότητα, ικανός στρατιωτικός και κυβερνήτης, και πεφωτισμένος αυτοκράτωρ. Ακόμα ήταν μέγας θαυμαστής του Ελληνικού Πολιτισμού και θεράπων των Ελληνικών Γραμμάτων. Έκανε όμως ένα μοιραίο σφάλμα διά την ιστορία και την ανθρωπότητα. Διά νόμου απαγόρευσε την αθεΐα. Χαρακτηριστικά την εποχή του η αθεΐα είχε μεγάλη άνοδο. Είναι παροιμιώδης η φράση των αθέων της εποχής αυτής στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία: «Εάν οι θεοί αδικούνται, ας φροντίσουν μόνοι τους να διορθώσουν τις αδικίες που διαπράττονται εις βάρος τους!».

Άραγε, το έκανε αυτό επειδή ο ίδιος ήταν προϊόν της εποχής του και δεν μπορούσε να δει πιο πέρα, λόγω ειλικρινούς θρησκευτικότητας, λόγω θρησκοληψίας, λόγω πολιτικών λόγων, επειδή του άρεσε να τιμάται ως υιός θεού (divi filius) ή επειδή έτσι κατάφερνε να διοικεί το πλήθος; Άγνωστον! Όπως και να 'χει το πράγμα

όμως, κάθε θρησκεία και άποψη επιτρεπόταν στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, ενόσω οι οπαδοί της απέδιδαν τις νομοθετημένες τιμές στην αυτοκρατορία και στον αυτοκράτορα, εκτός από την ουδέτερη στάση της αθείας. Έτσι φτάσαμε κατά τον τρίτο αιώνα και τις αρχές του τετάρτου να έχουμε έναν τεράστιο και ανεπανάληπτο συγκρητισμό θρησκειών απ' Ανατολή και Δύση. Πραγματοποιήθηκε και μια αλλεπάλληλη εισαγωγή Ηλιακών, Περσικών, Αιγυπτιακών θεοτήτων, της Ίσιδος, κ. ά., στη Ρώμη. Κάθε ψίθυρος και θρόισμα ήταν ομιλία θεού ή κάποιου πνεύματος. Τα πάντα ψιθύριζαν και μιλούσαν. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα ήταν πολύ εύκολο για τον Κωνσταντίνο, τη μάνα του την Ελένη, τον Αθανάσιο, τον Ευσέβιο και όλους αυτούς να εισαγάγουν και αυτοί τις δικές τους θρησκοληψίες και δολιότητες. Αυτές ήταν ένας παράξενος και δόλιος συγκρητισμός του Χριστιανισμού με πολλά στοιχεία των υπολοίπων θρησκειών. Γιατί όχι, αφού τόσο άλλοι είχαν κάνει το ίδιο πριν απ' αυτούς! Μετά ταύτα, τα πάντα πήραν την κακίστη τροπή καταστροφής, μεσαίωνος και σημερινής καταστάσεως που γνωρίζουμε.

Μέσα σ' ένα τέτοιο ζοφερό κλίμα δεισιδαιμονίας, επόμενο ήταν ένας πονηρός αυτοκράτωρ, όπως ο Κωνσταντίνος, με ένα συνωμοτικό επιτελείο, όπως του Ευσεβίου και των άλλων, εύκολα να μπορεί να κάνει ότι θέλει. Εφ' όσον, φέρ' ειπείν, ο σκληρός και ανίκανος αυτοκράτορας Ελαγάβαλος - Ηλιογάβαλος (+218-222) μπόρεσε να εισαγάγει με την βοήθεια της γιαγιάς του Ιουλίας, την Συριακή ηλιακή θεότητα, τότε γιατί δηλαδή και ο δαιμόνιος Κωνσταντίνος να μην επιβάλει την θρησκεία που άρεσε σ' αυτόν και στη μάνα του την Ελένη έναν αιώνα αργότερα;! Όταν οι πολίτες δεν έχουν σώας «τάς φρένας» με ικανότητα να κρίνουν και να λαμβάνουν αποφάσεις και αντί να στέκονται στα πόδια τους στέκονται σε δεκανίκια θρησκοληψίας και περιμένουν τα πάντα από άλλους, τότε τα πάντα μπορεί να καταφέρει ακόμα και ένας ανίκανος, πόσον μάλλον ο πανούργος και ικανός Κωνσταντίνος. Αυτό το κλίμα του τρίτου αιώνας οπωσδήποτε συνέβαλε στην απάθεια και στην αδιαφορία του πλήθους του τετάρτου αιώνας, του οποίου μια μεγάλη μερίδα και ο στρατός πήγαιναν όπου φυσούσε ο άνεμος. Το ίδιο κλίμα πρέπει να βοήθησε και την διά πυρός και σιδήρου μετέπειτα επικράτηση του Χριστιανικού τύπου που εισήγαγε ο Κωνσταντίνος με την αρωγή του Ευσεβίου. Επειδή έτσι το θέλησε αυτός για τους λόγους του, χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση και απολογία σε κανένα εύκολα έστριψε έναν διακόπτη και προκάλεσε το μεγαλύτερο δυστύχημα της ιστορίας. Όταν οι άλλοι κατάλαβαν τι τους περιμένει ήταν πλέον αργά. Ούτε βρέθηκε κανένας θεός να σώσει τους ίδιους, την Ρώμη και την αυτοκρατορία! (Βλέπετε: «Έτσι να μάθετε πως οι Θεοί εκδικούνται αυτούς

που περιφρονούν τη χάρη τους και τους αποστρέφονται!»), αναφωνεί η παγανίστρια Ortrud, στο κλείσιμο της πανέμορφης όπερας «Lohengrin» του Richard Wagner.).

Αυτή όμως η υπάρχουσα δεισιδαιμονία δεν σημαίνει ότι δημιούργησε μια αναγκαιότητα για να την αντικαταστήσει μια νέα πολύ χειρότερη! Ο κόσμος θα μπορούσε να συνεχίσει στον ίδιο τρόπο ζωής και θρησκευτικότητας με κάποια εξελικτική πορεία. Αλλά της νέας δεισιδαιμονίας της έτυχε το πρώτο λαχείο και επικράτησε εις βάρος της παλαιάς. Βεβαίως δεν ισχυριζόμαστε ότι, εκτός από τις επιδρομές και επιθέσεις των γειτόνων λαών κατά τον 3^ο και 4^ο αιώνα, δεν υπήρχαν τότε άλλα σοβαρά κοινωνικά προβλήματα και ότι όλα ήταν ρόδινα και ωραία! Υπήρχαν πολλά κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, που είχαν δημιουργηθεί από τους μακροχρόνιους πολέμους και εισβολές, την αυτοκρατορική αναρχία, τις σπατάλες, την υψηλή φορολογία, το από πολλές απόψεις ζημιογόνο δουλοκτητικό σύστημα, την στασιμότητα και μη μεταρρύθμιση της παραγωγής, τις φυγόκεντρες τάσεις, κλπ. Αυτά όλα ήταν ακόμα επιλύσιμα, αλλ' όχι διά της λύσεως του Κωνσταντίνου. Η λύση του, αν την νόμιζε ως τέτοια, απέτυχε παταγωδώς. Τα πράγματα έγιναν τρισευρότερα. Όλες οι παράνομες και αυθαίρετες ενέργειες του Κωνσταντίνου, όλα όσα επακολούθησαν μετά απ' αυτόν και το γεγονός ότι κάθε κοινωνική και οικονομική δραστηριότητα εξαθλιώθηκε σε βαθμό που χρειάστηκαν τουλάχιστον χίλια χρόνια για να επανέλθει το βιοτικό επίπεδο στο ίδιο σημείο, αποδεικνύουν ακριβώς αυτό που εμείς ισχυριζόμαστε εδώ: «Δεν υπήρχε απολύτως καμία αναγκαιότητα για την επικράτηση του Χριστιανισμού. Η επικράτησή του ήταν δυστύχημα!». Εκτός και ταυτολογικά δεχθούμε ότι το χάσμα ήταν η απροσεξία και η αδράνεια της πλειοψηφίας, η δε αναγκαιότητα ήταν ο ίδιος ο Κωνσταντίνος και η καπιτσοσύνη του, καθ' όσον δεν υπήρχε μηχανισμός για να τον βάλει στην θέση του! Μετά δε ταύτα, ο νεοσύστατος υπερφανατικός Χριστιανισμός, παρ' ελπίδα, έβαλε τους πάντες στη φάκα! Μόνο έτσι!

Ο Χριστιανισμός όχι μόνο δεν απεσόβησε τις έξωθεν επιθέσεις αλλά μέσα σε 150 χρόνια απωλέσθηκαν τα δύο τρίτα της αυτοκρατορίας κατόπι ανυπολογίστων καταστροφών. Ο Χριστιανισμός δεν έλυσε κανένα από τα κοινωνικά προβλήματα των οποίων την λύση έστω και υποτυπωδώς επαγγέλθηκε. Τα πάντα έγιναν πολύ χειρότερα από πριν. Οι μη πιστεύσαντες ή οι αιρετικοί εθανατώθηκαν. Η προηγούμενη δεισιδαιμονία αντικατεστάθη με μια άλλη πολύ χειρότερη, φανατική και εκδικητική. Η δικαστική εξουσία εδόθη στα χέρια των χριστιανών και δη των επισκόπων. Το δημόσιο χρήμα, όσο είχε απομείνει μετά τις αλόγιστες σπατάλες

του Κωνσταντίνου, εδόθη στους χριστιανούς και ειδικά στους επισκόπους. Αυτοί το εξανέμισαν με το να χτίζουν εκκλησίες και μοναστήρια και στα δικά τους ενδιαφέροντα. Ακόμα οι ηλικιωμένοι, οι χήρες και τα ορφανά, που σε μερικές περιπτώσεις μπόρεσαν να περιθάψουν, ζούσαν κάτω από τη σκληρή καταπίεση της χριστιανικής τους δικτατορίας. Π. χ., δεν επέτρεπαν στις νέες χήρες να ξαναπαντρευτούν και όλη η περιουσία τους όπως και των θανόντων ανδρών τους περιήρχετο στα χριστιανικά ιδρύματα αυτοδικαίως (όπως π. χ. στην Βασιλειάδα του Αγίου Βασιλείου, κ. ο.κ.). (Για δεύτερη παντρεία, χήρες και ζωντοχήρες διαβάσετε να χαρείτε: *Ματθαίος* 19: 9-10, *Μάρκος* 10: 11-12, *Λουκάς* 16: 18, *Α΄ Προς Κορινθίους* 7: 8-9, *Α΄ Προς Τιμόθεον* 5: 5-16, κλπ.).

Τελικά ούτε η χριστιανική οικουμένη έγινε μία ποιμνή με έναν ποιμένα, αλλ' αντιθέτως πολλές φανατικά αντιμαχόμενες μερίδες και αιρέσεις. Ούτε η αγάπη επεκράτησε ως οδηγός του κοινωνικού βίου, αλλ' αντιθέτως η βία, η εκδίκηση και η καταστροφή. Ο Ελληνορωμαϊκός πολιτισμός ισοπεδώθηκε. Όλα τα επιτεύγματα ενός πολιτισμού πολλών λαών και άνω των χιλίων ετών διεγράφησαν και κατεδαφίστηκαν με μια μονοκονδυλιά. Η εμφάνιση χιλιάδων αλληλομισουμένων και αλληλοσκοτωμένων αιρέσεων από την απαρχή του Χριστιανισμού μέχρι σήμερα και η συνεχής προσπάθεια για να βρεθεί η σωστή ερμηνεία των Εβραιογνωστικοχριστιανικών Αγίων Γραφών και Παραδόσεων αποτελεί την καλλίτερη απόδειξη του ότι ο Χριστιανισμός (Εβραιογνωστικοχριστιανισμός) είναι μια ψεύτικη, φτιαχτή και καταστροφική θρησκεία και όχι η εξ αποκαλύψεως μόνη και αληθινή. Ο Θεός έγινε άνθρωπος και ήλθε στην γη για να μας αποκαλύψει τις αλήθειές του και να τις επικυρώσει διά της σταυρικής θυσίας και αναστάσεώς του αλλά εμείς ακόμα σκοτωνόμαστε για να βρούμε ποια είναι η σωστή ερμηνεία των αποκαλυφθεισών θεϊκών αληθειών και ποια η ορθόδοξη αίρεση! Σ' αυτή την ακατάσχετη τραγέλαφο και απόδειξη προστίθεται και ο ολοκληρωτικά βίαιος τρόπος επιβολής και διαδόσεως της Χριστιανικής αλήθειας!

Αν προς στιγμήν δεχθούμε την εκδοχή πως ο Κωνσταντίνος νόμισε ή πίστεψε ότι κατά την εποχή του ο Χριστιανισμός ήταν η καλλίτερη ενοποιητική δύναμη και ότι σ' αυτόν η αυτοκρατορία θα έβρισκε τις λύσεις των προβλημάτων της, υπόθεση που έχει προταθεί από πολλούς και την προπαγανδίζουν οι χριστιανοί, τότε όπως αναλύσαμε παραπάνω απατήθηκε οικτρά. Δεν έζησε άλλα 250 χρόνια ακόμα για να δει τα χάλια της επιλογής του σε όλο της το μεγαλείο! Πολλοί έχουν απορρίψει την άποψη αυτή, πολλοί την θεωρούν πολύ απίθανη και για μας δεν είναι καθόλου δεδομένη. Όπως φαίνεται τον Χριστιανισμό τον επέβαλε διά ψυχολογικούς και

προσωπικούς λόγους του ιδίου και της μάνας του της Ελένης, και τίποτα παραπάνω. Για τους ίδιους λόγους οικοδόμησε και τη νέα πρωτεύουσα. Προς το τέλος της ζωής του μάλλον και ο ίδιος είχε καταλάβει το σφάλμα του και γι' αυτό παρακαθόταν εδώ και 'κει στη νέα πρωτεύουσά του σαν αχαμνός και άβουλος βρίσκοντας ευχαρίστηση μόνο στις υπερβολικές κολακείες των χαμερπών αυλοκολάκων και χριστιανών σωτηριολόγων του και υποκύπτοντας στις απαιτήσεις των επισκόπων, όσο παράλογες και αν ήταν. Τόσο είχε υποστεί το σύνδρομο παραιτήσεως που δεν έκανε ούτε την κίνηση για την σωστή και ομαλή διαδοχή του. Πέθανε το +337 και παράτησε την αυτοκρατορία σύξυλη στους τρεις γιους και δύο ανηψιούς του. Αυτοί αλλησκοτώθηκαν μέχρις ότου επεκράτησε ο γιος του Κωνσταντίος 2^{ος}, αφού οι άλλοι τέσσερις εφονεύθησαν!

Οπότε λοιπόν, ποιά ήταν αυτή η εκ των πραγμάτων αναγκαιότητα ή το χάσμα που έφεραν τον Χριστιανισμό στο προσκήνιο με σκοπό να την ή να το καλύψει και να δώσει τις αναγκαίες λύσεις στα υπάρχοντα σοβαρά προβλήματα; Απολύτως καμία και κανένα! Απλώς ήταν κακή τύχη μέσω του Κωνσταντίνου της μάνας του και της παρέας του. Στον Χριστιανισμό λοιπόν έπεσε το πρώτο λαχείο καθαρά από τύχη, απροσεξία αν θέλετε, και όχι από αναγκαιότητα! Για την τελική επικράτησή του όμως εκτός από την κακή τύχη των ετών εκείνων ευθύνονται επίσης η αδράνεια, η κούραση, η δεισιδαιμονία, ή μιζέρια, κλπ. Είναι επίσης πολύ πιθανό ότι κανείς δεν πρόσεξε διότι κανείς δεν περίμενε ή δεν φανταζόταν την χριστιανική συμπεριφορά και συμφορά που επηκολούθησε. Τα λόγια, οι εκκλήσεις και οι προειδοποιήσεις του Ιουλιανού, όπως διαβάζουμε ακόμα και σήμερα στα έργα του, καθώς και η περιφρόνησή τους από τον κοσμάκη φανερώνουν ακριβώς αυτά τα συμπεράσματα.

Μετά τον Κωνσταντίνο τα μέσα διαδόσεως και επικρατήσεως του Χριστιανισμού ήταν τα εξής: Βία, καταστροφή, ψεύδος, δόλος, απάτη, άγνοια, αγραμματοσύνη, καταρράκωση της λογικής, προσηλυτισμός ηγεμόνων (πολλές φορές μετ' αντιτίμων) εις βάρος των λαών τους, καταστροφή της επιστήμης, απεμπόληση της φιλοσοφίας, απόρριψη της ιατρικής, εκφοβισμός, καταναγκασμός, καταπίεση, εξοντωτικοί νόμοι, σφαγές, πόλεμοι, ιεροί πόλεμοι, ιερές εξετάσεις, αρπακτικότητα, μαζί με όλα τα βιαία, ψυχολογικά, συμπλεγματικά και καταναγκαστικά μέσα. Ό,τι χειρότερο δηλαδή, πέραν κάθε λογικής, πειθούς και θεμιτής αναγκαιότητας! Αν υπήρχε έστω μια κάποια αναγκαιότητα, ο Χριστιανισμός δεν θα χρειαζόταν στα επόμενα 1600 χρόνια τέτοια μέσα καταστροφής και νομοθετημένης βίας για να διαδοθεί και να επικρατήσει! Σε μερικά

σχετικά άρθρα παρακάτω θα μιλήσομε εκτενέστερα περί αυτών. Αλλέως πως, διά τον Χριστιανισμό τα πράγματα θα έβαιναν ομαλά και ωραία, παρέχοντας και καλή λύση σ' αυτή την απροσπέλαστη αναγκαιότητα, χωρίς να έχει καμιάν ανάγκη καταστροφικότητας και νομοθετημένης βίας! Τόσο απλό!

Η διά της πειθούς και κατά τόπους επιτυχία της μάστιγας αυτής έχει υπολογιστεί με μεγάλη ακρίβεια. Τους τρεις πρώτους αιώνες κυμαίνεται μεταξύ 1 και 10 %. (Η διακύμανση αυτή εξηρτάτο από την χρονολογία, την περιοχή και τον υπό εξέταση πληθυσμό.). Τίποτα παραπάνω! Ο διά της πειθούς προσηλυτισμός της ήταν κυρίως επιτυχής μεταξύ των περιθωριακών και περιέργων στοιχείων της κοινωνίας και ατόμων που αντιμετώπιζαν διάφορα σοβαρά προβλήματα (κοινωνικά, ψυχολογικά, οικονομικά, προβλήματα υγείας, κ. ά.) και τα οποία πίστεψαν ότι θα βρουν τη λύση των προβλημάτων τους στον Χριστιανισμό. Ήταν άτομα που η τότε κοινωνία περιφρονούσε και απέρριπτε και συνήθως ήταν συγκεντρωμένα σε γκέτος μεγαλουπόλεων. Π.χ. βλέπε *Α΄ Προς Κορινθίους* 4: 12-13, 5: 1-5, *Β΄ Προς Κορινθίους* 12: 21, *Προς Εφεσίους* 4: 28, *Α΄ Προς Θεσσαλονικείς* 2: 2, κλπ. Ήταν δηλαδή μεταξύ αμορφώτων ατόμων της κοινωνίας που δεν ήταν σε θέση να έχουν αντικειμενική γνώση, απερίσπαστη κρίση, καθαρή ευθυκρισία και φιλοσοφική σκέψη. Συνεπώς, ακόμα και αυτή η μικρή επιτυχία του Χριστιανισμού δεν ήταν προϊόν καθαρής σκέψεως και γνώσεως αλλά μιας θολής καταστάσεως, μια καταναγκαστικής εξαθλιώσεως και αγραμματοσύνης, ενός ψυχολογικού παραληρήματος και ενός υστεροβούλου μεταφυσικού και εσχατολογικού συμφέροντος. Σπανιότατα οι Χριστιανοί εκέρδιζαν «υπό κανονικής συνθήκας» αξιόλογα άτομα εκτός των κατηγοριών αυτών [άραγε την πορφυροπώλιδα Λυδία (;), *Πράξεις* 16: 14.].

Υπάρχουν πολλοί που θα αντιτείνουν ότι όλα όσα καταμαρτυρούμε εδώ δεν γίνονται σήμερα ή έχουν παύσει να γίνονται εδώ και πολλά χρόνια. Με αυτό το άστοχο επιχείρημα προσπαθούν τεχνηέντως να αθωώσουν τον Χριστιανισμό. Μας συστήνουν δηλαδή να λησμονήσομε μια καταστροφική ιστορία 1700 ετών! Αλλά διατί να την λησμονήσομε; Δεν είμαστε προϊόντα αυτής της φρικτής ιστορίας; Ακόμα αποσιωπούν το γεγονός ότι την αλλαγή αυτή δεν την επέφερε ο Χριστιανισμός επειδή άλλαξε, μετανόησε και ζήτησε συγγνώμη αλλά την επέφεραν άλλοι λόγοι τους οποίους θα αναφέρομε αμέσως περιληπτικά παρακάτω και σε άλλα κεφάλαια.

Άλλοι πάλι θα ισχυριστούν ότι στις χριστιανικές χώρες έχομε την μεγίστη ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Είναι και αυτό ένα στερεότυπο

επιχείρημα των προπαγανδιστών του Χριστιανισμού που είχε τεθεί και στον μέγα διανοητή Bertrand Russell. Η απάντηση είναι αυτή που έδωσε ο Russell και είναι πολύ απλή. Αυτό το γεγονός οφείλεται εντελώς σε άλλα αίτια και όχι στον Χριστιανισμό. Δεν θα καταγράψομε εδώ τα αίτια αυτά. Είναι πολύ απλά και γνωστά. Απλώς ας ενθυμηθούμε τους πολυαίμακτους αγώνες, επαναστάσεις, εκδόσεις νόμων και συνταγμάτων, και ένα σωρό άλλα επεισόδια, που λάμβαναν χώρα για πολλούς αιώνες στις χριστιανικές χώρες μέχρι ότου φτάσαμε στο σημερινό σημείο σχετικής ελευθερίας και προόδου. Ας μνημονεύομε πότε-πότε τα πολυάριθμα θύματα που έπεσαν λόγω της χριστιανικής μανίας και παραληρήματος στον βωμό της γνώσεως και της προόδου, κλπ.

Μετά μιλάμε για «σήμερα». Σκέφθηκε ποτέ κανείς απ' αυτούς πόσο θα είχε προοδεύσει η γνώση, η φιλοσοφία, η επιστήμη και η τεχνολογία εάν ο Χριστιανισμός βρισκόταν στο περιθώριο για τα 1700 χρόνια κατά τα οποία ασκούσε τη στυγνή και καταδυναστευτική εξουσία του στα μέρη εκείνα όπου είχε επικρατήσει; Παρά τα ολίγα χωρία που περιέχουν την λέξη «επιστήμη», τις περισσότερες φορές απλώς ασαφώς επιγραμματικώς και αορίστως, και τα οποία σημειώστε, εκτός από ένα στον *Ησαΐα* 3: 15, αναφέρονται μόνο σε ύστερα και ψευδεπίγραφα βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης* (το ύστερο δευτεροκανονικό *Σοφία Σειράχ* 1: 24, 10: 30, 16: 24, 19: 22, 21: 15, 38: 3, 6, 39: 7, στο κλεμμένο βιβλίο του *Ιώβ* 12: 12, 28: 15, 28 και στο ψευδεπίγραφο *Σοφία Σολομώντος* 7: 16-17, η λέξη «επιστήμη» δεν υπάρχει στην *Καινή Διαθήκη*), ο Χριστιανισμός παντού και πάντοτε ήταν κατά της γνώσεως, της επιστήμης, των τεχνών και της προόδου, πράγμα που θεμελιώνεται μέσα σε πολλά χωρία της *Καινής Διαθήκης*, το αποφθεγματικό «πίστευε και μη ερεύνα» και όπως το αποδεικνύει πλήρως ολόκληρη η παράδοση και ιστορία του. Μόνο το κάψιμο όλων των βιβλιοθηκών και των επιστημόνων μέχρι την Αναγέννηση φτάνει. Αν σήμερα έχομε πατήσει στην Σελήνη, χωρίς αυτή την καταστροφική λαίλαπα θα είχαμε πατήσει τον εξώτατο πλανήτη Πλούτωνα!

Ο επίσημος Χριστιανισμός ουδέποτε ομολόγησε τα λάθη του, τα εγκλήματά του, τις καταστροφές που διέπραξε, κλπ. Ουδέποτε ζήτησε συγγνώμη και συγχώρεση για τα απειράριθμα κακά που επέφερε. Ουδέποτε υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανακάνει τα ίδια. Ουδέποτε άλλαξε τα καταστατικά του και τα δόγματά του. Ουδέποτε εγκατέλειψε οτιδήποτε επισήμως. Παραμένει στα ίδια και καιροφυλακτεί! Πώς να ομολογήσει όλα αυτά άλλωστε; Τί να πει; Ότι ο Θεός έκανε λάθη, από τον Αδάμ μέχρι σήμερα, δηλαδή για 6000 χρόνια; Τί σόι Θεός θα ήταν αυτός.

Ακόμη όπως εξηγεί ο Max Weber στο βιβλίο του, *Η Προτεσταντική Ηθική και το*

Πνεύμα του Καπιταλισμού, Μετάφραση από τα Γερμανικά Μ. Γ. Κυπραίου, Εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα 2002, και ο R. H. Tawney στο βιβλίο του, *Religion and the Rise of Capitalism*, Transaction Publishers, 1926-1998, με μια διαστροφική διαδικασία και εξέλιξη πραγμάτων, ψυχολογία, προτεσταντική εμμονή περί εργασίας, κλπ., προέκυψε το καταστροφικό σύστημα του καπιταλισμού μέσω του Προτεσταντισμού.

Τί να κάνουμε τώρα; Μπορούμε να προτείνουμε πάρα πολλά. Δεν θα κάνουμε όμως εδώ ανάλυση της σημερινής καταστάσεως. Είναι αρκετά γνωστή στους ενδιαφερομένους. Συνοπτικά προτείνουμε: Μελέτη, κρίση, λογική, έρευνα, γνώση, επαγρύπνηση, πολιτική και οικονομική δικαιοσύνη, καλώς νοουμένην ελευθερία, υπευθυνότητα και υπεύθυνη απόφαση με στάση. Όμως, ουαί και αλίμονο στην ανθρωπότητα αν επέλθει δεύτερος Μεσαίων. Ξέφυγε ανάπηρη και ανήμπορη, κακήν κακού, από τον πρώτον... Αλλά από τον πιθανόν δεύτερο...; Θα δυνηθεί ποτέ άραγε να τον ξεπεράσει;

Αλήθεια τί χάσμα υπάρχει ανάμεσα στην εκτίμηση του Γερμανού ελληνίζοντος F. Nietzsche για τον Ελληνικό πολιτισμό και λαό και σ' αυτήν της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας! Ελπίζομε αυτά τα συνοπτικά στοιχεία και αυτές οι συνοπτικές σκέψεις να δώσουν το έναυσμα σε πολλούς για να ερευνήσουν μόνοι τους και μετά να επαναλάβουν την μεγάλη ιστορική φράση του Μεγάλου Ιουλιανού:

«Ανέγνων, έγνων, κατέγνων»,

«Εμελέτησα, ε γνώρισα, απέρριψα».

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Διά την ενημέρωση του αναγνώστη παραθέτομε **εννέα ειδεχθή εγκλήματα τού Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου που αφορούν τον άμεσο πολιτικό και συγγενικό περίγυρό του**. Όλα τα εγκλήματά του είναι πάρα πολλά για να τεθούν σε καταλόγους. Η βαρβαρότητά των ήταν μάλλον πρωτοφανής και άκρως ανατριχιαστική. Για ατιμίες, πολέμους, φόνους, δολοφονίες, φρικαλεότητες, αυθαιρεσίες, απάτες, κλπ., του ιδίου και της μάνας του Ελένης αναφερθείτε τουλάχιστον στα σχετικά κεφάλαια των εξής πέντε βιβλίων:

1. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Ο Μύθος των «Μεγάλων» της Ιστορίας, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, 2000.

2. Joseph **Wheless**, *Forgery in Christianity*, Kessinger Publishing.
3. Robert **Taylor**, Rev., *The Diegesis*, Kessinger Publishing, or Health Research.
4. Christopher Bush **Coleman**, Ph. D., *Constantine the Great and Christianity*, Columbia University Press 1914.
5. Karlheinz **Deschner**, *Η Εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού, Μετάφραση Ρουμπίνη Ζαρκάδη, Δέσποινας Βλασσοπούλου, Μ. Αργυροηλιοπούλου, Τ. Φατσέα, Ξ. Αλμυρού από τα Γερμανικά, με τίτλο πρωτοτύπου: Kriminalgeschichte des Christentums. 10 Τόμοι, Εκδόσεις Κάκτος, 2004-2006.*

Στην βιβλιογραφία που έπεται έχομε συμπεριλάβει περισσότερα βιβλία τα οποία μπορείτε να εξετάσετε.

Έχομε και λέμε περιληπτικώς:

1. **Μαξιμιανός**. Πενθερός του και Πενθερός του Πατέρα του. Πατέρας της δεύτερης γυναίκας του, Φαύστας. Αυτοκράτωρ. Τον συνέλαβε στην Μασσαλία διά δόλου και τον εκρέμασε. +309-310.
2. **Μαξέντιος**. Κουνιάδος του. Γιος του προηγουμένου. Αυτοκράτωρ. Τον εσκότωσε διά πολέμου που εκήρυξε ο ίδιος χωρίς λόγο, στην Μιλβία Γέφυρα του ποταμού Τίβερη. +312.
3. **Ρέμος**. Γιος του Μαξεντίου και της Γαλερίας. Βρέφος στην κούνια. Έβαλε δικούς του ανθρώπους να το στραγγαλίσουν με κορδόνια την ώρα που κοιμόταν δίπλα στη μάνα του. +312.
4. **Βασιανός**. Γαμπρός του. Άνδρας της αδελφής του Αναστασίας. Καίσαρ. Τον δολοφόνησε. +314-315.
5. **Φαύστα**. Δεύτερη γυναίκα του. Κόρη του Μαξιμιανού. Την εξεμάτιξε μέσα σε καζάνι με καυτό νερό. +320. (Για τον θάνατο της ενέχεται και η μάνα του, Αγία Ελένη!).
6. **Σώπατρος**. Διδάσκαλος, σύμβουλος και στενός φίλος του. Φιλόσοφος. Τον εφόνευσε αφού επενόησε και προφασίστηκε ψευδείς κατηγορίες. +321.
7. **Λικίνιος**. Γαμπρός του. Άνδρας της αδελφής του Κωνσταντίνας. Συναυτοκράτωρ. Κατόπι πολέμου τον εκρέμασε, +325-326.
8. **Λικινιανός**. Ανιψιός του. Γιος της αδελφής του Κωνσταντίνας. Δεκατετράχρονο αγόρι που δεν έφταιξε σε τίποτα. Το σκότωσε μπροστά στα μάτια, τα παρακάλια και τους απαρηγόρητους σπαραγμούς της μάνας

του, και αδελφής του αποθήτου «Μεγάλου». +326.

9. **Κρίσπος**. Πρώτος του γιος από την πρώτη του γυναίκα, Μινερβίνα. Ναύαρχος και Καίσαρ. Τον αποκεφάλισε ή τον δηλητηρίασε. +326.

Για λεπτομέρειες, αίτια, αφορμές, τοποθεσίες, τρόπους εκτελέσεων, κλπ., εκτός της δικής μας βιβλιογραφίας, μπορείτε να αναφερθείτε και σε μεγάλες έγκυρες διεθνείς εγκυκλοπαίδειες.

Πρέπει να πούμε ότι οι διάδοχοί αυτοκράτορες και πολιτικοί του Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου αρχίζοντας από τους γιους και ανιψιούς του, με μόνη εξαίρεση τον Μεγάλο Ιουλιανόν που ήταν αυτοκράτωρ μόνο 20 μήνες, +362-363, τον μιμήθηκαν και τον συναγωνίστηκαν πολύ κοντά στο έγκλημα, την δολοφονία, την μηχανορραφία και την καταστροφή.

Μπορεί να λένε ότι οι ιδρυτές του Χριστιανισμού ήταν ο μυθικός Ιησούς, οι μυθικοί απόστολοι και ο ημιμυθικός Παύλος, αλλά οι δημιουργοί του επισήμου, καθολικού και ορθοδόξου Χριστιανισμού ως έχει από τον τέταρτο αιώνα μέχρι σήμερα, ήταν: ο Μέγας Άγιος Ισαπόστολος Κωνσταντίνος, η μάνα του Αγία Ελένη (για τους οποίους αναφέραμε ήδη και θα αναφέρομε και άλλα στοιχεία), οι απατεώνες και γλοιώδεις αυλοκόλακες που τους περιστοιχίζαν, τύπου: Ευσεβίου Καισαρείας, Λακταντίου, Ευσεβίου Νικομηδείας, και αγριανθρώπων τύπου Αθανασίου Αλεξανδρείας, κλπ. Λόγω αυτών υπάρχει ως έχει και επιβιώνει! Ο Παύλος έπεισε ελαχίστους! Το πυρ και ο σίδηρος από τον Κωνσταντίνο και εφεξής έπεισε όσους έπεισε και τους υπολοίπους τους εθανάτωσε! Έτσι φτάσαμε μέχρι και σήμερα!

Το μόνο ζεύγος «ανδρός - γυναικός» Αγίων που έχει να παρουσιάσει ο Χριστιανισμός είναι: «υιός και μήτηρ», Κωνσταντίνος και Ελένη. Τους συνορτάζει την 21^η Μαΐου κάθε έτους. Έκτός από κάτι απόκρυφα ονόματα τύπου «Ζηνοβίου και Ζηνοβίας», κλπ., που κανείς δεν ξέρει τίποτα έξω από τις απόκρυφες χριστιανικές μικροαφηγήσεις και συναξαριστές, δεν έχει να παρουσιάζει κανένα γνωστό και διάσημο κανονικό ζεύγος «ανδρός - γυναικός» συζύγων.

Χριστιανοί σκεφτείτε και αποφασίστε ειλικρινά!

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο